

N. IORGA.

# PROBLEMA EVREIASCĂ

LA CAMERĂ

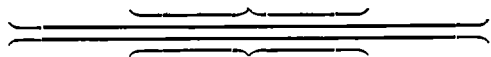
O INTERPELARE,

CU O INTRODUCERE

de A. C. CUZA

ȘI

note despre vechimea Evreilor în țară.



VĂLENII-DE-MUNTE

TIPOGRAFIA „NEAMUL ROMĂNESC”, SOCIETATE PE ACȚIUNI  
1910.

N. IORGA.

# PROBLEMA EVREIASCĂ

LA CAMERĂ

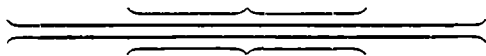
O INTERPELARE,

CU O INTRODUCERE

de A. C. CUZA

ȘI

note despre vechimea Evreilor în țară.



VĂLENIÎ-DE-MUNTE

TIPOGRAFIA „NEAMUL ROMĂNESC”, SOCIETATE PE ACȚIUNI  
1910.



I.

## NAȚIONALISTIȘI ȘI PROBLEMA JIDOVEASCĂ.

— INTRODUCERE DE A. C. CUZA —

---

Interpelarea prietenului nostru d. N. Iorga, deputatul Iașului, ținută la Cameră în ziua de 11 Februar 1910, «în chestia agitațiilor evreiești», e, fără îndoială, un eveniment politic de o însemnătate deosebită. Ea a provocat *clarificarea unei situații*, de multă vreme nelămurită, de cel mai mare interes pentru noi. Și iată care a fost acea situație și în ce constă lămurirea ei:

Căutînd pururea să *speculeze* asupra poziției Jidanilor din țară, *politicianii* *partidelor* au avut în totdeauna, față de *problema jidovească*, o atitudine îndoielnică. Pe de o parte, ei se prezintă ca «*tot așa de buni Romîni*», ca oricare altul, cari nu primesc «*lecții de patriotism*» de la nimeni, și cari, la nevoie, votează bucuros și legi de ocrotire împotriva «*pericolului jidovesc*». Iar, pe de altă parte, ei stau în serviciul Jidanilor, zadarnicînd toate măsurile de ocrotire a elementului românesc. În modul acesta, de multă vreme, ei împacă și *varza* patriotismului și *capra* intereselor lor. Iar, cînd voiești a-ți sili să meargă pe un drum hotărît, său măcar sa se rostească cu hotărîre, îndată îi vezi făcînd pe «*diplomații*», pe oameni îngîjorați de situația internațională a României, cari *nu pot* să facă niciun pas nehibzuit în această «*chestie gravă*», din cauza «*Europei*». E bine chiar, zic ei, ca ac ast chestie nici să nu se agite, «*înnainte de vreme*». Trebuie sa temporisăm, sa ne ferim de orice acțiune, fie chiar numai cu *aparențe antisemite*, ca să nu provocăm «*Europa*», tocmai în aceste momente. Așa ne sfatuiește de pildă, ilustrul domn C Stere — prieten cu Sanieilebici, și cu Gelehrter — scriînd în «*Viața Românească*», din Novembre 1907, p. 205 :

«În momentul cînd și în Rusia, unde situația se d osebește radical de a noastră, Evreii sînt pe cale de a capata egalitate de drepturi civile și politice, în interesul cui ar fi legenda ca Romania rămîne «*ultimul focar al antisemitismului în Europa* ?

«Niciun popor, cu atît mai puțin al nostru, nu se poate îngădi până la infinit, fără pedeapsă, împotriva *ideilor moderne* și .. nici împotriva «*acțiunilor politice din afară*....»

Așa dar, vedeți: e vorba de nimic mai puțin decât de «*Europa*», de o «*acțiune politică din afară*», de care trebuie să ne temem, pentru că nu ne putem îngrădi, până la infinit, «*fără pedeapsă, împotriva ideilor moderne*»! Așa vorbește ilustrul domn C. Stere, făcînd pe «*Meternikul*» problemei jidovești. Iar, la rîndul său, nu mai puțin ilustrul Gheorghe Panu, în «*Săptămîna*» de la 8 Ianuar 1910, ni spune, cu o adorabilă naivitate, — gura păcătosului adevăr grăiește —, ce este chestia jidovească, pentru acești politicieni:

«Niciodată, pentru oamenii serioși politici, chestia evreiască n'a luat «un caracter intransigent definitiv și iremediabil, ci totdeauna a fost «considerată ca o chestie de relativitate.»

Se înțelege: «*chestie de relativitate*», pe care o poți suci așa, sau altfel, după împrejurări. *Dau parale Jidanii*, te angajează ca avocat, sau măcar ca samsar pentru vînzări de imobile către Stat, sau cel puțin se abonează cu reclame bine plătite la revistele noastre — «*nu ne putem împotrivi fără pedeapsa ideilor moderne*», și «*Europa*» e gata să ni facă bucluc, dacă nu ne lăsăm a fi mincați de Jidani. *Nu dau* — trebuie să luăm măsuri de apărare cel puțin împotriva lui *Mochi Fișer* și a lui «*Fișerland*». Vedeți: și așa, și așa.

«*Intransigenți*», în această materie, sînt numai «*naționaliștii*», pentru cari problema jidovească nu e «o chestie de relativitate». Dar aceștia sînt numai niște maniaci, niște «*scandalagii antisemiți*», cari se luptă cu «*arme ruginite*», scoase din arsenalul «*prigonirilor medievale*», cu propagandă de ură, «cu pătimasă ațîtare de excese, cu răscolirea în masele populare a instinctelor bestiale, cu injurii triviale și grosolane», — cum se exprimă, cu prefăcută indignare, același ilustru domn C. Stere, în stilul său evreo-căzăcesc. Iar cellalt nu mai puțin «*ilustru*» din compania jidoviților, Gheorghe Panu, cu «*autoritatea*» sa de om ajuns la șeptezeci de ani, avînd o întinsă «*experiență*» în materie, completează «*doctrina politicianilor romîni*» — și pentru și contra Jidanilor, — zicînd:

«Cei cari văd ca pericol național pe Evreii din țară, sînt pur și simplu ridicoli: trebuie un cap de găină ca al d-lui Iorga ca să aibă o asemenea concepție.»

Doar tocmai aceasta este *teoria care și convine Jidanilor*, în momentele de față, și anume: că ei nu sînt un pericol, că nu putem întreprinde nimic în contra lor, că e bine chiar nici să nu vorbim de dinșii, din cauza «*Europei*», pentru a nu provoca noi înșine o soluție a problemei, defavorabilă nouă, «*înainte de vreme*». Aceasta este «*teoria*» expusă, cum am văzut, de cei doi «*ilustri*», C. Stere și Gheorghe Panu care e chemată să justifice «*acțiunea*» tuturor jidoviților, și de care s'aû folosit în totdeauna Jidanii, pentru a ne cucerii. Căci, întreaga *putere a Statului* aflîndu-se în minile acestor politicieni, toată *politica* noastră, chemată să apere interesele Romînilor, a fost absolut favorabilă cuceririi jidovești, după cum se vede din rezultatele la care am ajuns.

Împotriva acestor uneltiri periculoase ale politicianismului trădător—sau, în tot cazul, inconștient — s'a ridicat *mișcarea naționalistă*, conștientă de chemarea ei.

Naționalistișii afirmă hotărît : problema jidovească nu-î o *«chestie de relativitate»*, ci un *pericol național, absolut*. El nu se poate înlătura decît prin o activitate energetică, pe toate terenurile, a întregului popor românesc, pe care trebuie să-l deșteptăm, învederîndu-î primejdia cotropirii jidovești. Pentru aceasta, e nevoie de o *mișcare naționalistă* întinsă, care n'are a se teme de pretensele *«idei moderne»*, și trebuie să le răspîngă cu hotărîre, dacă e ca ele să însemneze cucerirea noastră de către Jidanî. În tot cazul, noi avem dreptul și datoria de a discuta, cît de larg, cu toată limpezimea, orîcînd și oriunde, *«pericolul jidovesco»*, de care sîntem amenințați, fără a ne preocupa de ce va zice *«Europa»*, și fără a ne speria de gogorița *«acțiunii politice din afară»*, cu care caută să ne adoarmă politicianii jidoviți.

Și, din acest punct de vedere tocmai, a risipirii acestei atmosfere de confuzie și de mișelie de gîndire, în care am fost ținuți atîta timp, strălucita interpelare a tovarășului nostru d. N. Iorga are o însemnătate deosebită, lămurindu-ne definitiv. Putem zice că ea însemnează o *epocă* în lupta pe care o ducem pentru emanciparea noastră economică, înfățișîndu-ni-se, în tot cuprinsul ei, ca o adevărată *operă de om de Stat*, care reprezintă și formulează, cu admirabilă precizie, și în formele înseși ale *spiritului său național*, aspirațiile întregului nostru neam. Căci e și *cugetare politică* adîncă în această interpelare, și *însuflețire patriotică* înălțătoare și *spirit românesc* adevărat, acel spirit de satiră caracteristic al poporului românesc, față de străini, izvorînd din instinctul rasei sale și al trăinicieii noastre pe acest pămînt, stăpînit de noi, de veacuri, împotriva altor neamuri — al zicătoarei : *«apa trece, pietrele rămîn»*.

\*

De la început, d. N. Iorga a făcut o îndoită distincție necesară : între *chestia jidovească* și *agitațiile jidovești*, pe de o parte, iar, pe de altă parte, între *acțiunea poporului românesc*, față de problema jidovească, și *acțiunea Statului*, zicînd :

«Eû n'am anunțat o interpelare în *chestia evreiască*.

«Eû am anunțat o interpelare în ceia ce privește *agitațiile evreiești* «din ultimele timpuri».

«Acum, între *chestia evreiască* întreagă și *agitațiile evreiești* din ultimele timpuri, este, fără îndoială, o legătură. Însă una nu este alta. «A vorbi despre *agitațiile evreiești*, care se pot dovedi și care trebuiesc «împiedecate, aceasta nu înseamnă a trata *«chestia evreiască»*.

Și iată în ce constă *chestia evreiască*, și în ce mod ea urmează a fi rezolvită de către *poporul românesc*, în întregime, sprijinit de Guvernul său .

«*Chestia evreiască* există. *Există*, și națiunea, poporul nostru, în întregimea lui, în întregimea puterilor sale și în deplină conștiință a chemării sale va ști să rezolve *chestia evreiască*. *Chestia evreiască*,

«prin urmare, e o chestie care privește națiunea noastră, și nu privește în rîndul întăin Guvernul.

«Chestia evreiască nu este o chestie negativă, e o chestie pozitivă, e o chestie care se leagă de o mulțime de alte chestii, și care formează la un loc marea noastră chestie națională, adică chestia drepturilor noastre în toate domeniile și în toată întinderea teritoriului asupra căruia singuri avem și drepturi etnice și istorice.

«Un neam întreg se silește să capete ceia ce a pierdut. Un neam «întreg, prin conștiință, muncă și economie. El înțelege pe deplin drepturile sale și chemarea sa de a recîștiga trecutul pierdut. Și orice Guvern ar cîrmui România, este dator să ajute neamul care este «represintat prin Statul nostru, și singur el este represintat prin acel Stat, să-l ajute întru capătarea drepturilor sale veșnice.»

Așa dar chestia evreiască, acea «chestie» de care pare că să îngrozesc să se atingă politicienii partidelor, e lămurit formulată aici, împreună cu soluția ei: ea este problema recuceririi de către poporul românesc, prin conștiință, în muncă și economie, a pozițiilor pierdute, eliminînd pe Jidanii, cu ajutorul Statului, care nu poate să represinte decît interesele lui, avînd un caracter exclusiv național.

«Statul acesta a fost întemeiat de Romîni; Statul acesta s'a sprijinit «pe vitejia, munca românească; Statul acesta s'a întărit prin cultura «roman«ască; Statul acesta a fost stăpînit de spiritul românesc; prin urmare el nu poate să trăiască decît cu acest caracter.

«Dacă, din nenorocire, mulțămîta păcatelor noastre, am ajunge să «schimbăm caracterul României, acordînd în parte ceia ce ni cer acei «domni, atunci România n'ar mai fi România. Misiunea ei întreagă ar «dispărea, chemarea ei pentru viitor n'ar mai putea să se menție.»

Și, acum, față de Statul acesta românesc și față de poporul nostru, ale cărui interese el le represintă exclusiv, Jidanii nu pot avea niciun drept decît de folosință a drepturilor civile, întru cît respectă legile acestei țări, care este și trebuie să rămînă «România», adică patrimoniul «Romînilor».

În trecut, Jidanii apar, vremelnicește, ca spoliatori ai țerănimii, prin camătă, sau căutînd a ruina pe negustorii romîni, prin manopere necinstite. De aceia vedem că Petru Șchiopu-î alungă din Muntenia pe la 1568, cum zice: «pentru că ieau, prin camătă, singele raialelor». Iar la 1579, același Domn îi alungă și din Moldova, arătînd iarăși motivul, care este, cum se exprimă hrisovul, că ruinează pe negustorii moldoveni.

În ce privește timpurile mai apropiate de noi, Jidanii apar de la început ca «nație jidovească», fiind considerați ca «străini», fără niciun drept asupra acestui pămînt. Astfel, la 1831, «nația jidovească», vine milogindu-se la Chișeleu, ca «să poată lua în arendă moșii boierești». Iar în Moldova se știe că înmulțirea lor datează de la Mihaî Sturza, cînd, iarăși, apar în documente ca «nație jidovească», în totul deosebită de moldoveni. Și, chiar acum mai în urmă, Jidanii din România au dovedit că sînt așa de străini în sufletul lor,

încît, la 1869 încă, ei au strîns mai multe mîi de galbeni pe care le-au dat Ungurilor, ca să innarmeze honvezii împotriva unor presupuse atacuri din partea oștilor românești.

În asemenea condiții, despre un *drept* al Jidanilor veneticii față de Statul românesc național, nu poate fi vorba. Și mai puțin încă se pot tolera *agitațiile* lor, prin presă și întruniri publice, care sînt *drepturi ale Romînilor*, garantate prin *Constituția* Statului românesc.

«*Libertatea aceasta a presei aparține Romînilor, și nu străinilor —, zice d. Iorga. Prin urmare, în Țara Românească pot să scrie Romînii ce vor găsi cu cale —, dacă vor scrie lucruri rele, cu atît mai rău pentru dinșii. Dar, în sfîrșit, din punct de vedere constituțional, nu-i poți opri. Dar avem dreptul să cerem ca, în această țară, să nu se facă politică despre noi, despre interesele țerii noastre, cu privire la viitorul țerii noastre, decît numai de Romîni.*»

Și iată cum lămurește d. N. Iorga mai departe *punctul de vedere românesc* față de *agitațiile Jidanilor* prin *întruniri*, ba încă avînd pretenția de a ținea și un *congres evreiesc*:

«*În această țară nu poate să aibă nimeni revendicații naționale, exprimate în congrese politice cu caracter național, decît Romînii; nu se poate vorbi despre rosturi naționale decît cînd aceste rosturi naționale sînt rosturi ale noastre.*

«Ce ați zice d-voastră dacă Bulgarii din Dobrogea s'ar adresa cu o cerere către Guvernul romîn, în care ar spune, profitînd de drepturile acordate Dobrogenilor: îngăduiți-ni să ținem la Tulcea un congres politic bulgar, în care să facem valabile revendicațiile noastre împotriva Statului romîn?»

De altfel, ce scop ar putea să aibă aceste *agitații evreiești*? Ele nu pot să ducă la nimic. Și de-aceia tocmai d. N. Iorga cere ca Guvernul să rostească cuvîntul său hotărîtor, pentru a pune capăt unor uneltiri sterile și periculoase:

«Aceste aspirații (ale Jidanilor) sînt zădarnice, și, decît să-i lăsăm și pe ei să creadă că pot ajunge la un capăt cu asemenea revendicări, cred că e mai bine să li dăm un răspuns lămurit, și acest răspuns nu-l poate da decît Guvernul. *Guvernul nu poate rămînea decît pe punctul art. 7 modificat*, dar cred că niciun partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decît atîta. Și, în ce privește *agitațiile* acestea, cred c'ar fi de dorit ca Guvernul să declare că el le privește cu ochi cari numai simpatici nu pot fi. Și că, în special, nu poate îngădui ținerea unui congres de *agitație* în București, care să reprezinte, din partea unor străini, niște *aspirații cu totul inadmisibile din punctul de vedere al stării actuale și a menirii în viitor, adeo potrivă de naționale, a Statului nostru*. Să se gîndească cum că, în cas contrariu, nimeni dintre noi nu poate să garanteze că popora-



«ția noastră va păstra până la sfârșit, liniștea desăvârșită și magnanimă a pe care a păstrat-o până acum față de aceste provocări continue.»

Așa s'a terminat, în «aplausele prelungite» ale Camerei, magistrala interpelare, ca concepție de om de Stat, ca gândire logică și ca însuflețire românească, a represintantului Colegiului al II-lea de Iași, d. N. Iorga, care a făcut astfel încă un mare serviciu îndrumării noastre politice, lămurind una din cele mai *voit* obscure probleme, pe care pururea au căutat să o întunece *ai noștri*, cu partidele lor. Meritul cel d'întîi al d-lui N. Iorga e însă tocmai că a provocat o lămurire, pe care politicienii pretindeau că sînt *siliți* s'o încunjure, cu aiere de mister.

\*

Răspunzînd interpelării d-lui N. Iorga, iată declarațiile, pe care le-a făcut șeful Guvernului și al partidului liberal, d. Ion I. C. Brătianu, în aceiași ședință a Adunării Deputaților, de la 11 Februar 1910 :

«D-lor deputați, de și o cred superfluă, dar, de oare ce mi s'a cerut «formal, voi face declarațiunea că Guvernul rămîne pe terenul Constituției și că n'a intrat în gîndul nostru ca să cerem vre-o modificare a Constituției. (Aplause.)

D. N. Iorga : Foarte bine.

«D. I. I. C. Brătianu : Dar, tot din spirit constituțional și consecințe «cu întreaga dezvoltare a caracterului nostru, nu admitem nicio deosebire privitoare la cei cari sînt cetățeni romîni, fie ei din orice profesiune, și fie ei de orice origine.

«Din moment ce nașterea sa mijloacele constituționale i-au făcut cetățeni romîni, noi îi privim cu aceleași simțăminte, și de aceea nu pot «urma pe onor. interpelator cînd făcea genealogia cutărui sa cutărui «redactor, întru cît ei au drepturile cetățenești.

«În ceea ce privește datoria Guvernului de a intra în polemică cu «feriți calomnatori ai Statului și ai neamului nostru în străinătate, fie «în legătură cu chestia evreiască, fie cu agitația revoluționară internațională, imi veți permite să zic că nu cred că este de demnitatea «noastră ca Guvern de a transforma chestiile cu caracter intern în «chestii cu caracter internațional. (Aplause.)

«Este incontestabil o datorie a publiciștilor și a oamenilor noștri de «condei de a face să se știe și în țară și în străinătate care este «văratul caracter al tuturor acestor discuțiuni, însă noi stăm pe «tărul pe care ni-l impune conștiința demnității noastre : chestiile «acestea sînt de caracter intern, și nu vom admite din partea nimănui ca «ele să ia alt caracter, pe orice cale ar fi. (Aplause prelungite.)

«Tocmai pentru că aceste chestii sînt cu caracter intern, eu cred că «este, nu numai în interesul Statului, dar și în interesul Evreilor cari «vor să trăiască pașnic și amical în granițele noastre, ca ei din ce în «ce să arate solidarizarea lor cu interesele noastre și desolidarisarea lor «cu interesele care ni sînt străine sa vrăjmașe. (Aplause prelungite.

«Constat de asemenea că orice soi de agitație febrilă nu poate fi în

«folosul dezvoltării noastre sociale, o zic aceasta și pentru acei cari nu sînt cetățeni romîni, o zic și pentru acei cari sînt cetățeni romîni: nu pe căile agitațiilor violente se fac clădirile sănătoase.

«Este însă o deosebire în ceia ce privește agitațiile făcute de cetățenii romîni. Guvernul e dator să le respecte, întru cît ele se mențin în limitele legilor noastre. În ceia ce privește agitațiile din partea acelor cari n'au drepturi politice, este în atributele Guvernului să vadă ceea ce poate și ceia ce nu trebuie ca să tolereze. (Aplause.)

«Ceia ce aș dori este ca agitația străină să nu-și găsească coadă de topor între cetățenii romîni. (Aplause prelungite și îndelungate.) Nicî «printre indivizi și nicî, mai ales, în organismele politice care au pretenția să participe la viața noastră națională. (Aplause prelungite).

«În Statul nostru drepturile civile sînt aceleași pentru toți cei cari se supun legilor noastre, în ceia ce privește însă drepturile «politice», «Guvernului i se impune respectul lor, din partea Constituției, numai «față de acei cari au drepturi cetățenești. (Aplause.)

«Între aceste drepturi sînt: libertatea presei, libertatea întrunirilor. (Aplause.) În ceia ce privește pe cei cari n'au drepturi politice, rămîne ca Guvernul, precum am spus, să judece unde atît interesul, cît «și siguranța Statului îi impun să intervie. (Aplause îndelung prelungite.)

Față de aceste declarații, de altfel, în mare parte, pe deplin mulțămitoare, ale primului-ministru d. I. I. Brătianu, d. N. Iorga avea datoria, se înțelege, să reserveze *punctul nostru de vedere naționalist*, ceia ce a făcut — prin următoarele cuvinte, pe care le reproducem după *Monitoriu* :

«D. N. Iorga : D-lor, iată ce voiam să spun : d. prim-ministru a răspuns tot ce putea să răspundă în situația d-sale, și cu cea mai mare parte din răspunsul d-sale sînt cu desăvîrșire mulțămîti. (Aplause.)

Și, în adevăr, că «în cea mai mare parte» putem fi cu desăvîrșire mulțămîti și recunoscători d-lui N. Iorga, care a provocat această *lămurire a problemei jidovești*, așa precum trebuie să fie privită de toți *Romîni*, și de orice Guvern ar fi. Și s'a lămurit :

*Ca străini, Jidanii se bucură de toate drepturile civile, întru cît se supun legilor noastre. Cît pentru drepturile politice, printre care e libertatea presei și libertatea întrunirilor, ele aparțin numai cetățenilor romîni.*

Iată ceia ce au susținut naționaliștii în totdeauna și au cerut ca acest principiu constituțional să se aplice. Dar faptul important e că pînă acum chestia aceasta se evita a se aduce în Parlament, ca nu cumva să se supere «Europa», care se prăpădește de dragostea Jidanilor săi. Interpelarea d-lui N. Iorga, ca și răspunsul primului-ministru au dovedit însă că se poate vorbi românește, în Camera României, fără ca «Europa» să aibă ceva de zis. Și cu aceasta s'a distrus pentru totdeauna o legendă, de care profita Jidanii parasiți ca să se cuibărească tot mai adînc în trupul poporului românesc, cu ajutorul, bine plătit, al politicianilor jidoviști.

Cu atât mai caracteristic e faptul că, după interpelarea d-lui N. Iorga și declarațiile primului-ministru, *nimeni n'a mai luat cuvîntul*, putem zice: *n'a mai îndrăznit să iea cuvîntul*. Și doar se afla de față represintanții tuturor *ideilor opuse*, să li zicem «*idei*» de politeță. Așa, de pildă: a tăcut d. *P. P. Carp*, pe care Jidanii de la «*Neue Freie Presse*» îl numiau mai daunăzi «*marchisul civilizației occidentale la Dunăre*»; a tăcut d. *Tache Ionescu*, cel cu «*darîmarea zidurilor chinezești*»; a tăcut d. *Gheorghe Panu*, care și-a făcut o specialitate din exploatarea chestiei jidovești; au tăcut, firește, și cei mai marunți, politicianii jidoviți de provincie, în frunte cu ilustrul domn *C. Stere*, cel cu «*ideia*» înființării unui *biurou de emigrare* al Jidanilor din România, cu banii Guvernului românesc! Au tăcut, și, cu toate acestea, ce prilej putea fi mai nemerit decît acesta ca să-și explice «*ideile*» lor înaintea țerii — și față de noi, pe cari ne acuză că n'avem soluții și nu știm ce voim.

Tot atât de caracteristică însă e și *atitudinea Jidanilor*, pe cari interpelarea d-lui N. Iorga și declarațiile primului-ministru i-au amețit, așa că nu mai văd încotro. De pildă, ziarele jidovești «*Adivor*», și «*Upinii*», abia pomenesc cîteva cuvinte de cele desbătute la Cameră, urmînd politica cunoscută a lui «*nu știu, n'am văzut*». Iar alții se prefac că li pare foarte bine de ce s'a petrecut, cum e casui unui domn «*Acher*», care iată cum se exprimă în revista «*1907*», de la 22 Februar 1910:

«Coreligionarii miei ar fi de o neiertată ingratitude dacă nu s'ar arăta adînc recunoscători d-lui Nicolae Iorga. Mulțămita d-lui Iorga, «chestia evreiască a reinviat la o viața nouă, avînd chiar onorurile «un l discutiți parlamentare, și a unor declarații făcute de pe banca «ministerială.

«Acum chestia este din nou la ordinea zilei: acesta este cel mai mare «serviciu ce se poate face Evreilor în România, în împrejurările de azi.

«Cînd părea că chestia a adormit pentru totdeauna și că este «o înțelegere tacită între partide de a nu se atinge de ea, nici de «aproape, nici de departe, resuscitarea ei poate fi numai în interesul «Evreilor.

«Cum se vorbește cu prilejul acesta despre Evrei, ce se zice despre «ei — este indiferent.»

Așa, zău: „indiferent“, jupine Acher! Dar vedeți cum un Jidan, în curent cu afacerile cele tainice ale neamului său, caracterizează situația problemei jidovești, înainte de interpelarea d-lui N. Iorga: „cînd părea că chestia a „adormit pentru totdeauna și că este o înțelegere tacită între partide de a „nu se atinge de ea, nici de aproape, nici de departe“.

Și era, în adevăr, o înțelegere tacită, între politicianii jidoviți, ca să nu atingă problema jidovească, așa cerînd interesele *Cahalului*, pentru ca Jidanii tiptil, tiptil să ocupe toate locurile, *eliminîndu-ne*, după cum au făcut, în cea mai mare parte, prin uneltirile lor. Și tocmai *echivocul* acesta, prin acțiunea naționalistilor, astăzi a încetat.

Li mai rămînea însă Jidanilor o ultimă formulă de apărare împotriva ur-

mărilor interpelărei d-lui N. Iorga, și pe aceasta o reprezintă d-l *Gheorghe Panu*, în numele noilor săi „coreligionari“, scriind, în „*Săptămîna*“ de la 19 Februar 1910, sub titlul: „*Agitații evreiești?*“ — cu semn de întrebare, ca și cum n'ar fi:

«Săptămîna trecută, ridiculul care răspunde la numele de Iorga a desvoltat în Cameră o interpelare în chestia evreiască.

«Las de-o parte *agitațiile evreiești*, de care a spus numai copilării. «Interesant ar fi fost *ce gîndește acest domn în chestia evreiască și ce soluții are?* N'a avut curajul să o spună, căci ceia ce deosebește pe acest demagog de carnaval de alți demagogi de meserie din alte țări, este că el are *lașitatea de a nu-și exprima pe față gîndirea*.

«Soluția acestui demagog în chestia evreiască e de sigur alungarea «tuturor Evreilor din țară, și cei împămîntențiți, dar nu are curajul s'o «spună.»

Maî întâi, am cere să fie înțelegere în cîmpul Zionului. Și se vede că nu este. Căci, după cum am văzut, jupinul „*Acher*“ se bucură de interpelarea d-lui N. Iorga, făcîndu-i complimente, de care nu are nevoie; pe cînd, în același timp, tot atît de jupinul *Panu* se supară, adresîndu-i injurii grosolane, care nu-l ating. Pe cine să credem, vă rog, onorați reprezentanți ai *Cahalului*? Căci: orî, orî? Sau e *bichirie*, „*metrane*“, sau e *supărare*, „*brooges*“, ca să o știm și noi.

Se vede însă că avem a face cu *trei formule* de apărare a Israelului parazit, de-o potrivă de caracteristice pentru dînsul: cea d'întîi, a „*Opinieii*“ și „*Adivor*“-ului, cu „*nu știu n'am văzut*“; cea de-a doua, a lui jupin „*Acher*“, cu „*ni pare bine, dija*“; și cea de-a treia, a jupinului *Panu*, cu injuriile grosolane și cu insinuarea că d-l N. Iorga nu are „*o soluție*“ a problemei jidovești, adică: „*nu știe ce vrea*“.

Ca să răspundem acestei perfide insinuări, vom lămuri încă odată „*punctul de vedere naționalist*“ față de problema jidovească, așa precum apare și în interpelarea din urmă a prietenului nostru d-l N. Iorga, și precum a fost expus în atîtea rînduri, de la tribună și prin diferite scrieri, pe care nu mai e nevoie a le cita. Și, pentru a da o precizie încă și mai mare gîndirii noastre, o vom resuma în următoarele *cinci tese fundamentale*, care cuprind și *soluția naționalistă* a problemei jidovești:

1. *Problema jidovească e o problemă organică, pe care poporul românesc e chemat a o rezolvi prin conștiință, muncă și economie, și a cărei soluție nu poate fi decît eliminarea Jidanilor, înlocuirea lor treptată, în toate ramurile de activitate, pe care le-a cuprins prin surprindere, pe cînd nu eram pregătiți, pe teritoriul nostru, pe care singuri avem drepturi etnice și istorice de a-l stăpîni.*

2. *Orice Guvern ar cîrmui România este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru, — și singur el este și poate fi reprezentat prin acel Stat —, să-l ajute în silințele lui de rezolvire a problemei jidovești. Iar mijloacele prin care ea se va rezolvi au fost lămurit formulate în programul naționalist. Ele sînt: ocrotirea și stimularea silințelor românești; în-*

ființarea de societăți cooperative; darea furniturilor și întreprinderilor publice la meșteri și comercianți români; alungarea Jidanilor de la sate, unde nu au dreptul de a locui; scoaterea Jidanilor din armată; eliminarea Jidanilor din presa românească, excluderea lor de la orice funcții, aplicarea severă a legii pentru încurajarea industriei în ce privește personalul românesc.

3. *În România nu au dreptul să facă politică despre noi, despre interesele țerii noastre, cu privire la viitorul acestei țeri decât Români.* Libertatea presei și libertatea întrunirilor sînt drepturi garantate de Constituție exclusiv cetățenilor romîni.

4. *Agitațiile Jidanilor, ca Jidanii, nu se pot tolera.* Căci, întru cît sînt cetățeni, împămîntenii, ei nu mai au ce revendica; iar, întru cît nu sînt, ca străini, ei nu au dreptul să se agite.

5. *Poporul românesc și orice Guvern al său trebuie să rămînă pe punctul articolului 7 modificat, și niciun partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decît atîta.* Așa fiind, agitațiile jidovești sînt întru totul zădărnice și periculoase pentru dînsii, provocînd resentimentele legitime ale poporului românesc. Jidanilor li rămîne calea legală a încetățenirii individuale, iar uneltirile lor în afară de lege orice Guvern are datoria de a le reprima, în interesul ordinii publice.

Aceste sînt cele cinci tese fundamentale care resumă punctul de vedere naționalist față de problema jidovească. Și acum întrebăm: oare ne-am exprimat lamurit? Dacă nu, să ne explicăm. Dacă da, atunci înțelegem ca acei cari discută cu noi, să se lămurească față de aceste tese, arătînd care sînt vederile lor.

Adevărul este că, în țara aceasta, naționaliștii singuri au o soluție a problemei jidovești, conformă cu tradițiile noastre, cu interesele superioare ale poporului românesc, și cu situația lui internațională. Ceilalți nu sînt decît, să zicem, naivi, sau speculanți, cărora li convine să pescuiască în apă turbure. Și noi stăm la probă, cu oricine, pe acest teren.

Sa binevoiască dar acei cari poate că nu admit vederile noastre, să le discute. Așa dar să arăte de sigur:

1. Că e o altă soluție românească a problemei jidovești decît eliminarea Jidanilor.

2. Că orice Guvern ar cîrmui România nu este dator să ajute poporul românesc în silințele lui de a rezolvi problema jidovească împotriva Jidanilor cîmpitorii.

3. Că în România și alții au dreptul să facă politică despre noi, decît Romîni.

4. Că agitațiile Jidanilor, ca Jidanii, se pot tolera.

5. Că poporul românesc nu trebuie să rămînă pe punctul articolului 7 modificat, și că e vre un partid în România care ar putea să dea mai mult.

La aceste cinci tese hotărîtoare se reduce întreaga discuție. Și din cadrul lor de fier nu ni este permis a ieși. Așa dar: așteptăm. De-al de Gheorghe Panu și ceilalți jidoviți și Jidanii au cuvîntul.

Noi am vorbit.

## II.

# ÎN CHESTIA AGITAȚIILOR EVREIEȘTI.

CUVÎNTAREA D-LUI N. IORGA, ROSTITĂ LA CAMERĂ ÎN ZIUA DE 11 FEBRUAR 1910

## I.

*Onorată Cameră,*

Interpelarea aceasta a zăbovit, nu din vina mea, nici din vina șefului Guvernului, ci din vina unor împrejurări care nu sînt nici ele fără legătură cu agitațiile evreiești din ultimul timp. Glonte pe care l-a primit șeful Guvernului își are originea lui bine cunoscută. Dacă cercetăm această origine mai bine, în caracterul ei socialist s'ar recunoaște și o nuanță evreiască.

D-lor, interpelarea aceasta, pe care am anunțat-o de multă vreme, și care, din motive independente de voința mea și de voința șefului Guvernului, a fost aminată, interpelarea aceasta nu privește chestia evreiască.

Prin urmare, cînd s'a anunțat, din neștiință de cauză, cu anumite scopuri, că am intențiunea să întretin această Cameră, atît de ocupată acum cu desființarea Contenciosului, că am intențiunea, va să zică, s'o întretin cu chestia evreiască, s'a făcut o greșeală.

Eû n'am anunțat o interpelare în chestia evreiești.

Eû am anunțat o interpelare în ceia ce privește agitațiile evreiești din ultimele timpuri.

Acum, între chestia evreiască întreagă și agitațiile evreiești din ultimele timpuri este, fără îndoială, o legătură. Însă una, nu este alta. A vorbi despre agitațiile evreiești, care se pot dovedi și care trebuie împiedecate — și tocmai aceasta am intențiunea să cer d lui ministru de Interne și prim-ministru, a vorbi va să zică de agitațiile evreiești, aceasta nu înseamnă a trata chestia evreiască. De altmîntre chestia evreiască nu e de natură să fie tratată în Cameră. Chestia evreiască există. *Există*, și națiunea, poporul nostru, în întregimea lui, în întregimea puterilor sale și în deplina conștiință a chemării sale, va ști să resolve chestia evreiască. Chestia evreiască prin urmare e o chestie care privește națiunea noastră, și nu privește în rîndul întâi Guvernul.

Chestia evreiască nu e o chestie negativă, e o chestie pozitivă, e o chestie care se leagă cu o mulțime de alte chestii și care formează la un loc marea noastră chestie națională, adică chestia drepturilor

noastre în toate domeniile și în toată întinderea teritoriului asupra căruia singuri avem și drepturi etnice și istorice.

Guvernul de azi ca și Guvernul de mine are față de această parte a chestiei naționale care este chestia evreiască, are o datorie, și nu-mi pot închipui că se va găsi vre-odată un Guvern care să se sustragă de la această datorie. Un neam întreg se silește să capete ceia ce a pierdut. Un neam întreg, prin conștiință, muncă și economie. El înțelege pe deplin drepturile sale și chemarea sa de a recâștiga terenul pierdut. Și orice Guvern ar cărmui România, este dator să ajute neamul care este reprezentat prin Statul nostru, și singur el este reprezentat prin acel Stat, să-l ajute întru căpătarea drepturilor sale veșnice.

Va să zică, chestia evreiască este una, și agitațiile evreiești din ultimul timp, altceva.

Și, dacă nu se poate adresa ceva Guvernului pentru a cere măsuri de natură să resolve chestia evreiască, se poate adresa ceva și acestui Guvern și oricărui Guvern pentru a cere să împiedece provocarea elementului național, care stăpânește această țară, de către un element care nu stăpânește această țară, care n'are drept s'o stăpânească și care n'o va stăpîni niciodată.

Punctul de vedere al Guvernului este neted. Statul român a fost interpelat la 1878 în chestia evreiască, și a fost interpelat, nu numai de Evreii din România, dar, grație minunatei legături dintre Evreii de pretutindenea, de Jidovimea întreagă, cu privire la chestia evreiască. Și Statul nostru a răspuns prin modificarea articolului 7, îngaduind împămintenirea individuală, prin Cameră și Senat.

Ma! departe decît atît nu putea să meargă. Statul acesta este un Stat național, și un Stat național nu se poate transforma de hatîrul nimănui într'un Stat cu caracter nenațional.

Dacă ar voi un Evreu să cugete bine, și ar cugeta în afară de prejudecățile sale naționale, nu ar putea să dea decît un asemenea răspuns: Statul acesta a fost întemeiat de Romîni; Statul acesta s'a sprijinit pe vitejia și munca românească; Statul acesta s'a întărit prin cultura românească; Statul acesta a fost stăpînit de spiritul românesc; prin urmare el nu poate să trăiască decît cu acest caracter. Dacă, din nenorocire, mulțămîta păcatelor noastre, am ajunge să schimbăm caracterul României, acordînd măcar în parte ceia ce ni cer acei domni, atunci România nu ar mai fi România. Misiunea ei întreagă ar dispărea, chemarea ei pentru viitor nu ar mai putea să se menție; România, care este un centru pentru viața românească de retutîndenți, ar înceta fără îndoială să mai fie acest centru.

Așa încît nu mă gîndesc să pun Guvernului întrebări la care poate să mi spună că nu este chemat să răspundă. Nu mă gîndesc să admit ceia ce dumnealor ceilalți ar dori să admită, anume că în chestia evreiască trebuie să vorbească din nou Statul român. Ci gîndul meu este numai să vă arăt, cu dovezi, de ce natură periculoasă și intolerabilă sînt agitațiile evreiești din timpurile din urmă.



## II.

D-lor, de cînd pleacă aceste agitații evreiești din România? Agitațiile acestea pleacă, nu de la un fenomen în legătură cu dezvoltarea elementului evreiesc din țară, ci agitațiile acestea pleacă de la un fapt în aparență legat de mișcarea socialistă din România.

În fruntea acestei mișcări se găsea până acum cîteva luni doctorul Racovschi, o persoană foarte bine primită într'un timp de mai toată lumea politică romînă.

Bun prieten cu o mulțime de persoane care au jucat odinioară un rol în mișcarea socialistă și care, din diferite motive, care-l privesc, acum nu mai joacă un rol în această mișcare, «doctorul», «Bulgarul», cum i se zicea atunci, era o persoană simpatică pentru acești socialiști de odinioară, și un alt partid, un partid de ordine, un partid conservator, a făcut din doctorul Racovschi, Bulgar născut în Bulgaria și dînd socialismului din România o nuanță bulgărească, a făcut din doctorul Racovschi un funcționar public din județul Constanța, unde a avut un loc de consilier județian.

Acum, cu ocazia răscoalelor țărănești, s'a văzut cine era Racovschi, ce rol a avut Racovschi în acele răscoale, și cel mai bun prieten al său au fost siliți să lepede orice legătură cu șeful socialistilor din România, cu șeful străin al socialismului cu scopuri străine din România, și atunci, în starea aceia de spirite de după răscoale, care provoca hotărîri răpezi, de care lumea nu ar mai fi capabilă acum, doctorului Racovschi i s'a arătat drumul spre străinătate. A fost expulsat. El s'a dus în străinătate, și un om de o fire ca a doctorului Racovschi, cu atîtea legături acolo, în străinătate, în anumite medii din străinătate, un om deprins a scrie, a vorbi, a agita, ca doctorul Racovschi, natural că, ajungînd în străinătate, a scris, a vorbit și a agitat. El a făcut să ni se trimeată de la Stuttgart o anumită somație în ceia ce privește felul cum avem să ne comportăm față de agitațiile socialiste. Și după aceia a mers și mai departe, însă nu la lumina zilei. Jurnalele din străinătate într'o bună dimineață au trezit chestia evreiască la noi.

Chestia aceasta a fost trezită la noi de cîte ori aveam de discutat o crisă aici în țară; chestia evreiască apărea, căci hunii noștri compatrioți așteptau acest moment. Îndată ce momentul vine, ei își fac datoria de a ne soma încă odată să li acordăm drepturile lor.

Acum, vedeți, lucrînd așa, ei urmau o lozincă care a fost dată de multă vreme de al lor, de pe timpul cînd șefii lor erau mai buni decît șefii de astăzi.

Într'o foaie scrisă în românește pentru a exprima nevoile și aspirațiile evreiești, prin anul 1860, li se spunea: «să nu uităm că liber-tat a ca și cerul trebuiesc cucerite, să îndoim dar silințele noastre și să nu încetăm de a bate la poarta cetății romîne, până ni se va deschide».

Lozinka aceasta, dată prin anul 1860, a fost urmată cu acea stăruință îndărătnică, cu acea energie ascunsă, cu acea credință în



triumful silinților sale, pe care poporul evreiesc supt toate cerurile și în toate împrejurările le-au avut.

Va să zică, doctorul Racovschi fiind în străinătate, avînd legăturile sale cu anumite cercuri — prin acea firească legătură pe care o vom documenta-o îndată între agitația socialistă și tendința evreiască de a avea la noi mai mult decît toată averea noastră, decît tot creditul nostru, decît toată înrîurirea asupra vieții noastre politice, mulțămîită va să zică acestor legături, doctorul Racovschi deschide focul împotriva României. Nu în ceia ce privește caracterul legal al expulsării sale, nu în ceia ce privește drepturile socialiștilor în România de a se constitui în partid, ci doctorul Racovschi deschide într-o revistă din Paris, în «*Courrier Européen*», revistă cu scopuri frumoase umanitare, cu frumoase scopuri libertare, din care mai mult decît odată transpiră însă interesul specific evreiesc, doctorul Racovschi deschide în «*Courrier Européen*» focul împotriva României pe chestia evreiască. Un lung articol, cu înfățișarea foarte documentată, era menit să arăte Europei că nici într-o țară nu sînt mai rău tratați Evreii decît în România.

La articolul acesta cred că Guvernul român datorîa un răspuns. Vedeți, orîcît s'ar zice, dar opinia publică din Europa înseamnă ceva. Această opinie publică ni-a făcut în anumite împrejurări destul rău ca să ne îngrijim să nu ni mai facă altădată. Cînd se aduc, cu cifre și cu citații, anumite învinuiri României, cred că datoria Guvernului care, într'un moment dat, cîrmuiește această țară, este să răspingă aceste învinuiri nedrepte, să rectifice aceste cifre meșteșugit presintate, să dovedească netemeinicia acelor citații, aduse cu anumite intenții.

Noi avem în străinătate represintanții noștri, cari, represintanții aceștia, nu prea fac mare lucru. Sînt une ori puși în împrejurări de acelea de a nu putea face mare lucru; adesea ori sînt puși în împrejurări de a putea face ceva și fac mult mai puțin decît datoria lor; dar îmi inchipui că un represintant al României în străinătate este pus și pentru a apăra România de anume calomnii. Cînd în presa străină circulă calomnii categorice, sprijinite pe o documentație falsă, cuprinzînd întetiri împotriva noastră, represintantul României în străinătate este cel d'întaiu chemat să rectifice. Dacă răspunde un particular, particularul rectifică și foaia revine, iar, cînd particularul acela revine a doua oară, i se refuză tipărirea răspunsului. Dacă însă nici represintantul României nu răspunde unei acușatii, rămîne înaintea opiniei publice europene numai acușatia care s'a adus împotriva noastră și pe care n'am răspuns-o.

Iată, într'un anume moment, fiind prim-ministru d. Sturdza, s'a răspuns printr'o carte francesă iscălită Verax, scrisă de un istoric al partidului liberal, din istoricii pe cari partidul liberal îi admite ca istorici, precum partidul conservator sau partidele conservatoare admit și ei istoricii lor, s'a răspuns, prin condeiul d-lui Verax, istoric român de caracter liberal, la aceste învinuiri evreiești.

Cartea d-lui Verax, — știu cine este autorul, nu sînt în drept să-l spun —, cartea d-lui Verax este foarte învățată: cuprinde o mulțime

de statistice, începînd din veacul al XVIII-lea. Din cartea aceasta se dovedește că Evreii n'au drepturi istorice în România, se dovedește, ceia ce e adevărat, că la începutul secolului trecut ei erau 12.000 de oameni. Acum, dumnealor pretînd ca sînt numai o nimica toată de 350.000 de oameni, încăpînd în mare parte în orașe și ocupînd în parte hotărîtoare orașele Moldovei. Noi avem motivele noastre să credem că numărul de 350.000 este prea puțin, că cel adevărat se ridică către 500.000. Știe toată lumea cum se poate scăpa cineva de statistică în România. Și, dacă sînt meșteri, sînt Evreii, cu atît mai mult, cu cît între noi și țerile vecine se face un schimb neconținut de elemente fugare, care se găsesc totdeauna în țara unde nu se face statistică, dispărînd pentru cîteva zile din țara în care se face statistica.

Va să zică, s'a făcut cartea aceasta a d-lui Verax, și în cartea d-lui Verax se pot vedea cifre, se pot vedea dovezi, dar nu este o carte potrivită pentru a răspunde în tonul în care am fost acușați noi, în împrejurările în care am fost acușați noi. La cărți de propagandă fanatică, de advocatură călduroasă, noi răspundem cu cărți pline de informații istorice, pline de statistice, dar care nu sînt potrivite pentru publicul acela mare european. Căci noi nu trebuie să ne adresăm către învățați, ci către acel mare public european. Nu este fără însemnătate, cînd dușmanii noștri vor deschide chestia evreiască de la noi, nu este fără însemnătate ca oamenii hotărîtori în acel moment să aibă, în ceia ce privește chestia evreiască, nu păreri false și calomniatoare, ci păreri pornite de aici, drepte, corespunzătoare adevărului. Va să zică, d-lor, pe de o parte d-rul Racovschi deschide chestia evreiască în străinătate. Și se pare că, pe lîngă articolul doctorului Racovschi, a mai circulat, în ultimele luni ale anului trecut, și o carte de proporții mai întinse, în care se vorbea de vechimea Evreilor la noi, de suferințele lor, de seria de legi care s'au făcut în România anume pentru a lovi în ei,—de exemplu legea Instrucției Publice, căci copiii lor nu pot învăța gratuit în școala unde nu pot învăța nici copiii noștri. Se spune că nu sînt primiți gratuit în spitale, și se știe, cînd era tifosul la Iași, că nu mai aflau creștinii loc în spitalele pline de Evrei, și cînd, prin actele de donație, acele spitale au caracterul creștinesc și românesc, nu putem să lăsăm pe Romîni afară, de hatirul opiniei publice europene.

O carte care este în curent cu toate legile noastre, care citează «Monitoriul Oficial», gazetele românești din diferite timpuri, o așa carte s'a răspîndit în toate cercurile intelectuale și politice din Europa. Veți întreba de unde am cunoștință de această propagandă prin cartea pe care n'am avut-o la îndămină. În polemica ce s'a urmat în «Courrier Européen», un necunoscut profesor de la Sorbona, despre care redacția zice că este un om foarte cunoscut, dar care nu vrea să-și dea numele, un necunoscut și foarte vehement profesor de la Sorbona, care cît de colo se vede că pledează, nu pentru umanitate ci pentru el și nația lui, citează jurnale românești, citează «Monitoriul Oficial», este perfect informat cu privire la legile noastre. Și te în trebi: de unde a răsărit asta, care nu știe românește, cu acest mare număr de informații precise, luate din izvoare românești, împotriva țerii noastre?

Va sa zica, articolul lui Racovschi, cartea cea mai veche a Evreilor din Romania scrisa in limba francesă și răspîdită pretutindeni, cartea cea mai noua pe care aceiași Evrei din România au căutat s'o publice intr-o limbă europeană și s'o răspîdească într'ascuns in toate centrele intelectuale și politice, iar noi, Rominii, in fața tuturor acestor acuzări, absolut fa a niciun raspuns! Și dintr'un mare număr de scrisori pe care le-am primit cu prilejul răspîdirii unei broșuri de propagandă a «Ligei Culturale», o broșură de propagandă in folosul poporului omîn din Ungaria, din scrisorile acelea am căpătat dovada cit de mult au prins in străinătate acușatiile in contra Romăniei. In scrisorile acestea era un argument într'adevăr uimitor ca lipsă de logică, ca lipsa de sens, argument din care se vede că fiecare nu scrisese luînd de la el ci culesese dintr'o anumită carte. Se zice: Cînd Evreii din România sînt tratați mai rau decît cum sînt tratați cei din Rusia, cum pot să vie Rominii din Ardeal să se plîngă innaintea opiniei publice? Evidenț, nu are a face una cu alta! Rominii din Ardeal nerită cel puțin prigonirile Ungurilor pentru felul cnm tratează Rominii pe Evrei in țara lor. Mai întău că noi îi tratăm in marginile l gi. Se bucură de toate drepturile, afară de drepturile politice, mai ales de acela de a alege și de a fi aleși, pe care il pot căpăta innaintînd o cerere Corpurilor Legiuitoare, și, dacă sînt oameni vrednici de a fi votați, sînt votați și ajung cetățeni de o potrivă cu Rominii. Dar Rominii din Ardeal nu pot plăti in niciun cas pentru păcatele noastre, chiar dacă păcatele noastre ar fi reale. N'o spune nimeni ca Rominii din Ardeal sînt aceia cari prigonesc pe Evrei! Și, pe urmă, a identifica situația Evreilor, cari sînt, cum veți vedea, noi de tot in țară, a identifica situația lor din punctul de vedere al drepturilor istorice cu situația pe care o au Rominii din Ardeal într'o țară unde au fost cei d'întăiu locuitori, unde au fost cei d'întăiu cultivatori ai pămîntului, unde au fost cei d'întăiu alcătuitori ai unei vieți civilizate!... De o parte are cineva o masă de străini, adusă de cine știe ce împrejurări, care nu este mai veche in imensa majoritate decît de un veac, iar, de cealaltă parte, are a face cu cea mai veche poporație a țerii, de la care a plecat și lucrul pămîntului și cultura spiritului.

### III.

D lor, dar afară de acțiunea Evreilor din România, prin coreligioarii și conaționali lor din străinătate, este o altă acțiune, care mai ales aceasta trebuie sa preocupe Guvernul nostru: este o acțiune a Evreilor in România chiar.

Evreii au in România o anumită presă, adecă, drept vorbind, au ea mai mare parte a presei in România. Astfel ziarul frances al Guvernului este redactat de doi sau de trei Evrei, și in cele mai multe din ziarele noastre rolul Evreilor este precumpănitor. Acum, oricît ar pretinde cineva că Evreii sînt ca salariați interesul partidului, ondeiul iea totdeauna și o nuanță personală, care, in casul acesta, nu ste numai personală, ci este o nuanță națională. Apără scriitorul evreu pe conservatori, scriind la foaia conservatoare, orî pe liberali la foaia

liberală, dar, țe lângă aceasta, se amesteca în chip firesc și sufletul lor, care nu e și sufletul nostru, se amestecă și sufletul lor care e sufletul rasei lor, și atunci colorează atacurile într'un fel sau altul, după cum cutare sau cutare partid, sau după cum cutare sau cutare personalitate politică sînt sau nu favorabile aspirațiilor de egalizare politică a Evreilor din România. Dar, afară de partea aceasta, din care se ridică mult mai presus, prin sfidarea opiniei publice a oamenilor cinstiți, prin nerușinata provocare a simțului național prin calomniile pe care nimic nu le-a oprit, nici un simț omenesc nu le-a oprit vreodată, se ridică «Adevărul», — va să zică, afară de presa aceasta, în care cea mai frumoasă podoabă e veșnic independentul, veșnic datorul, veșnic plătitul și veșnic căutătorul de plată nouă: «Adevărul», — afară de presa aceasta este o altă presă. Este presa evreiască ce se recunoaște ca presă evreiască. Și, d-lor, întreb: cu ce drept există o presă evreiască în România, avînd caracterul recunoscut de presă evreiască? Cred că dreptul de a scrie în ziare, de a trata în ziare probleme politice, de a încerca să îndrepti opinia publică românească într'un sens sau în altul, că dreptul acesta, libertatea aceasta a presei aparține Romînilor, și nu străinilor. Prin urmare, în Țara Românească pot să scrie Romîni ce vor găsi cu cale —, dacă vor scrie lucruri rele, cu atît mai rău pentru dinșii, dar, în sfîrșit, din punct de vedere constituțional, nu-i poți opri. Dar avem dreptul să cerem ca în această țară să nu se facă politică despre noi, despre interesele țerii noastre, cu privire la viitorul țerii noastre, decît numai de Romîni. (Aplause.)

Va să zică d-lor, există cîte o foaie evreiască care se declara foaie evreiască, și foile acestea, de o bucată de vreme, aveau un caracter anodin. Dădeau fel de fel de informații: că a fost un bal evreiesc, că s'a întemeiat o societate zionistă, că cutare sau cutare barbat politic a spus cutare lucru în favoarea intereselor evreiești. Erau mai mult lucruri subliniate, subînțelese, lucruri în care Evreii se pricepeau mult mai bine decît toate națiile celelalte. Un atac împotriva naționalității noastre nu era în foile acestea evreiești. Fusesse odată, dar, de o bucată de vreme, nu mai era. Însă atacurile au reînceput, de cînd șeful socialiștilor romîni găsindu-se în străinătate, fără voia lui, socialiștii romîni au găsit nemerit să se organizeze în partid.

Veți zice: ce au a face socialiștii romîni cu agitațiile evreiești?

Cît de mult au a face, vă va dovedi următoarea citație: D-lor, la Brăila este o foaie evreiască, care se cheamă «România». Adecă de ce România să fie a noastră și de ce să nu fie și a dumnealor? România, d-lor, nu mai are atîta farmec pentru noi pentru că este a noastră; dar, dumnealor rîvnesc la dînsa, și, de!, atunci iubirea lor trebuie să aibă «un caracter mai pronunțat, să se exprime cu lirismul și entuziasmul de care noi nu mai sîntem capabili». Foaia evreiască intitulată «România» vorbește despre chestia socialistă, despre afacerea Racovschi, despre ceia ce era să vie după gloantele d voastră, adecă despre înjghebarea partidului socialist din România, despre admirabilul program al aceluși partid, care pledează pentru desființarea Bisericii, ca și pledează pentru desființarea caracterului național al Statului, care ple-

dează pentru desființarea oștirii românești și termină cu îngrijirea specială pentru acordarea de drepturi la Evrei, spunind lucrul lămurit, cu un curaj care face onoare numai consecvenței acestui partid, dar nu și tendințelor acestui partid, și el se isprăvește cu o măsură de gospodărie cu caracter așa de înalt ca ieștenirea transportului gunoaielor (ilaritate). Aceasta ar fi o foarte bună măsură, dacă gunoaietele acestea ar putea trece granița, ducind cu ele toate elementele politice străine nesănătoase din țara aceasta. (Aplause, ilaritate.)

D-lor, iată ce zice foaia «România» :

«Cu prilejul afacerii Racovschi, cercurile oficiale și naționaliste au descoperit un raport între mișcarea socialistă și Evrei. Studenții naționaliști, foarte probabil nu fără indemnul Guvernului, în orice cas de acord cu acesta, au strigat că mișcarea în favoarea lui Racovschi este înscenată de Evrei.

«Fapt cert este că, dacă Evreii au fost deocamdată străini mișcării, simpatia lor nu i-a lipsit.

«Socialismul în țară nu mai este o cantitate neglijabilă, și partidul nou care este pe drum de a se forma, constituie de acum o putere însemnată, de la care Evreii pot aștepta liberarea lor din jugul în care gem.»

Aceasta în luna lui Novembre, și acela care scrie aici prevede că, după o discuție între socialiști, dintre cari unii vedeau enormitatea părăsirii punctului de vedere național românesc pentru a trece prin umanitarism și a ajunge la punctul de vedere național evreiesc—extraordinar pentru un Român rătăcit, — că, va să zică, după aceasta, se va ajunge la declarația marelui partid social-democrat român că el înțelege ca Evreii să nu mai fie străini, ci să se bucure de drepturile tuturor celor cari s'au născut în România,

Prin urmare, d-lor, după teoria dumnealor, cine vrea să fie Român, nu are decît să se fi născut în România, și decît pentru aceasta nu ar avea Evreii din Bucovina sau din Rusia decît să-și trimeată pe stimatele lor consoarte în anumite momente 'n România pentru a o înzestra cu un număr de cetățeni născuți aici. (Mare ilaritate.)

Si, d-lor, articolul continuă :

«Partidul social-democrat este la noi singurul care se gîndește la emanciparea celor cîteva mii de Evrei.»

Dacă ai zice 350.000,—tot cîteva mii ! Vedeți, o cantitate neglijabilă !

«Partidul democrat», — și aici cred că este vorba de partidul social-democrat, căci (către d. Moruzi) cred că este și hotărîrea d-voastră de a fi în contra oricărei modificări a articolului 7 din Constituție și împotriva oricăror drepturi de acordat din nou Evreilor.

D. Dim. Moruzi. Absolut !

D. N. Iorga. Cred că această declarație o împărtășește și șeful d-voastră, și cred că, dacă veți rupe și camaraderia cu «Adevărul» (ilaritate), va fi mai bine !

«Partidul democrat este perfect îndreptățit a se aștepta la sprijinul Evreilor, și găsesc chiar natural ca o alianță între ei și acest partid să se încheie cât mai curînd.»

Ei, acum poate ziceți d-voastră: acestea au fost vorbe în vînt! Nu. Partidul acesta s'a organizat, și, după ce s'a organizat, i-a venit fel de fel de semne de simpatie din partea persoanelor care-l salutau dorita întemeiere.

D-lor, am aici ultimul număr din «România Muncitoare», în care scriu socialistii romîni, dar socialistii romîni, nu cu suflet românesc și nu cu simpatie pentru Romîni. Scriu, va să zică, socialistii romîni, șefii, d. D. Marinescu, și alte persoane, care, după o îndelungată cugetare, hrănită cu multă cultură, privitoare la chestiunile politice din România, au ajuns la aceste concluzii: uitîndu-se cu despreț la noi, niște burghezi înapoiați, ni vaticinează cu privire la viitorul neapărat al României, unit cu dezvoltarea firească a civilizației și a vieții politice europene. Va să zică, în ultimul număr din «România Muncitoare» sînt telegrame sosite la congres. Cîteva din ele nu-s fără interes.

Iată una:

«*Iași.* — Trăiască Congresul social-democrat internațional! *Irații Goldenberg.*»

Alta:

«*Moinești.* — Trăiască socialistii social-democrați romîni. — *Solevineanu*»

Și alta:

«*Pitești.* — Dorim succes strălucit noului partid social-democrat. Trăiască socialismul! Trăiască sindicalismul! — *Negrescu*, — vre-un *Schwarzfeld* —, *Bezdedeanu*, *Bercu*, *Grimberg*, *Feldstein*, *Nicu Avram.*»

Toți fruntașii politici din localitate (ilaritate).

E și o altă telegramă, ungurească:

«*Budapesta.* — Trimetem salutul nostru bravei și conștiinței muncitorimii romîne adunate în Congresul dela 31 Ianuar. Trăiască muncitorimea organizată! — *Comitetul central al Partidului social-democrat din Ungaria.*»

Apoi o altă telegramă, de la Paris, unde este un cerc socialist alcătuit numai din Evrei:

«*Paris.* — Crească sindicalismul, crească socialismul! *Grupul muncitorilor socialiști romîni.*»

Silul vă arată proveniența ei.

Va să zică până aici, în afară de telegrama ungurească, se vede că aprobarea străinătății este represintată de Evrei. Sînt și Bulgari. Eu am adunat aici pe o singură jumătate de pagină următoarele nume de Bulgari, din Bulgaria, patria doctorului Racovschi, unde strînge acum documente cu privire la un unchiu al d-sale, care a jucat mare rol în țara d-sale. Urez și d-lui Racovschi să joace un rol cît de mare, liberator, în țara d-sale, dar să ne lase pe noi cu păcatele, suferințele și aspirațiile noastre, aici, în țara noastră. Va să zică din Bulgaria, din patria d-lui doctor Racovschi, unde a fost și unde se găsește, și



unde aveți cruzimea de a-l sili să rămie,—il siliți să devină bun patriot bulgar, și cred că de aici nu rezultă cine știe ce dușmănie față de persoana d-sale, —și de acolo vin telegrame iscălite Beccief, Abăgief, Chircof, Neșef, Napetof, Danailof, Nadeș, Botusarof, Dimitrof, Coti, Dinceș, Teodorof, alt Beccief, Burlacof. Cu aprobarea Burlacofilor (ilaritate) și fraților Goldenberg și a lui Bercu și cum îl mai zice, și cu aprobarea cercului hotărâtor unguresc din Budapesta, partidul poate merge înainte, căci simpatiile tuturor bunilor Români îi sînt asigurate.

D-lor, va să zică chiar de la început vedem noi cam încotro bate agitația socialistă din România. Cu astfel de aprobări, cu șefi pe cari-i știm, cu punctul esențial din program ; că România n'are nimic mai grăbit decît a da drepturi de-odată tuturor Evreilor neîmpămîntenii, partidul acesta spune nedet originea sa și presintă un certificat de proveniența sa națională.

Dar, alături cu forma socialistă a agitației evreiești, se continuă cealaltă formă, adevă agitațiile evreiești supt steagul național evreiesc, supt steagul zionist, prin foile pe care Evreii le scot anume, cu îngăduința noastră, — și n'ar trebui să fie în niciun cas cu îngăduința noastră, — prentu a represinta ceia ce cred ei că sînt interesele lor și împotriva a ceia ce știm noi că e interesul nostru. Cam ce zic în foile lor, să-mi dați voie să vă arăt prin cîteva citații.

D-lor, apare o foaie care se intitulează «Cronică israelită», iar dedesupt : «organ politic al Evreilor din România».

D-lor, mai constituțional decît această «Cronică israelită, organ politic al Evreilor din România», nu se poate. Această foaie e condusă de un oarecare domn Iosif R. Petreanu. Știu că era un domn Petreanu la «Voința Națională», îmi închipui că ăsta trebuie să fie altul. Va să zică, «Cronica Israelită», organul oficial al Evreilor din România, condus de Iosif R. Petreanu. D-lor, Iosif R. Retreanu,—adevă un Steinberg sau un Steinfeld oarecare, — are următoarele păreri în ceia ce privește caracterul național al României, are următoarele păreri în ceia ce privește faptele de vitejie pe care le-au îndeplinit, singuri, strămoșii noștri pe acest pămînt. Zice :

*«România este o națiune, iar nu o rasă, și o națiune care cuprinde elemente ce nu sînt de rasă latină și nici de religie ortodoxă. România s'a format, ca toate Statele și mai mult poate decît altele, prin unirea a diferitelor rase de oameni și diferite popoare la-un Stat, care cu timpul a devenit Statul Român.»*

Aceasta, d-lor, este o națiune îngăduitoare, națiunea care cetește aceste lucruri și care se mulțamește numai cu forma foarte cuviincioasă a unei interpelări în Parlament :

Mai departe :

*«Dintre aceste diferite popoare fac parte și Evreii cari au trăit în această țară din timpuri imemorabile și cărora li se datorește în bună parte avîntul economic pe care l-a luat Statul român, Evreii fiind aproape*

singurii comercianți și industriași ai țerii. *Căci o țara nu se formează numai prin sabie și ghioagă...*»

Adecă, d-lor, aceasta este partea noastră : sabia și ghioaga. Stra moșii noștri au fost ghiogari și oameni ai săbiei, și fara aptitudinii în ceia ce privește cultura.

«...Ci și prin munca economică, și Evreii au avut, precum au și acum, un rost economic în această țară.»

Și, la sfârșit :

«Dacă Statul Român are caracter național, atunci Evreii fac parte din națiunea integrantă română ; dar, dacă Evreii nu fac parte integrantă din națiunea română și sînt o altă națiune, România nu are caracter național.»

#### IV.

D-lor, las la o parte necuviința pe care ei o săvîrșesc ; dar înaintea sașilor, strămoșii lor, de glorioasă amintire, se rugau la 1831 lui Chișilev, aici, în București, în calitate de «națiune evreiască», nu pentru drepturi, căci cu Chișilev nu se sta de vorbă ca cu un ministru constituțional român din veacul al XX-lea ci doriau numai : «să poată lua în arendă moșii boierești».

Cînd «națiunea evreiască» se ruga să poată lua în arendă moșii boierești, începuse decăderea boieremii, care nu putea să trăiască fara Evreii în coaste, începuse lichidarea marii proprietăți boierești. De aici până la insulta care ni se face azi : că ai noștri au avut ghioaga, iar ai lor gîndul și munca, este oarecare deosebire.

Și, d-lor, în treacăt o spun, nu au dreptate de loc. Evreii, cei mai mulți dintre dînșii, sînt la noi de cînd cu turburările care au sfîrșit Polonia. Cea mai mare parte din Evreii Moldovei au venit pe vremea lui Mihail Sturza. Că erau și înaintea Evreii, bine, erau. Aici era un paradis pentru națiunile prigonite. Doar ei o recunosc în foaia lor de la 1850 : «că Romînii sînt foarte toleranți ; nicîo națiune n'a fost mai tolerantă decît Romînii».

Va să zică într'o țară ridicol și criminal de tolerantă au fost Evreii în toate timpurile fiindcă vecinii ceilalți n'au fost toleranți d' loc. Aceasta, fără îndoială, nu îndreptățește pe d. Brociner, pe unul din mai mulții Brocineri pe cari țara noastră îi adăpostește și îi ridică la onoruri, nu-l îndreptățește să scoată o carte în care pretinde ca Evreii sînt tot atît de vechi ca și noi, pe motivul că Domnii noștri de odinioară împrumutau bani de la Evreii și că Evreii veniau aici ca să se înțeleagă cu Domnul în ceia ce privește plata acestor bani. Căci acesta a fost rostul lor de odinioară : indivizii cari împrumutau bani boierilor și țeranilor, și cari veniau în țară ca să și culeagă camata, său să-și ia înapoi capitalul. Și, iată, sînt două interesante dovezi istorice, pe care le adaug în treacăt pentru ca să nu rămîie măcar aici fără răspuns anumite pretenții.

În 1568 era Domn în Țara Românească Petru Șchiopul, cel dintîi care a făcut cu privire la Evreii lucrul pe care au fost



iliti mai mulți miniștri romîni din timpurile nouă să-l facă tot așa, adică sa-l trimeata peste graniță. La 1568, Petru Șchiopul iea următoarea hotărîre:

«Ev ei vin în țară de împrumută sătenilor cu dobinzi mari, ce nu pot plăti. Contra datornicilor cer sprijinul Cîrmuirii. Săracii sînt siliți a împrumuta de la ei. Așa s'a săvîrșit ruina poporațiunii sărace de la țară. Evreii se deosibesc esențial de ceilalți locuitori pentru că ieaș prin camătă singele raialelor și, unde merg, fac miș de supărări supt cuvînt de bani.»

«Așa s'a săvîrșit ruina poporației sărace de la țară.»

Asta la 1568, prin urmare cu 300 și ceva de ani înaintea quasinomarhiei moldovenesti a familiei Fischer.

Apoi bine d-lor, asta era antisemit? Și în Moldova a fost tot așa:

«Alungarea Evreilor din țara noastră nu e din bun plac, ci pentru că desnădajduiesc pe negustorii noștri, cari-și pierd vremea așteptând la hotar pe cumpărătorii de vite, pe cînd Evreii, trecînd pe alături și aducînd la noi postavuri legești, după ce le desfac, își cumpără și scot vite din lăuntru ței... Să ruineze pe negustorii noștri, nu putem îngadui.»

Aceasta, d-lor, face parte din moștenirea de înțelepciune a lui Petru Șchiopul. Și, dacă legea d-voastră de încurajare a industriei naționale, împotriva căreia tipă articolele din «Cronica Israelită» și «Revista Israelită», dacă legea aceasta se va vota, și dacă, mai ales, se vor găsi oameni cari să cutaze a o aplica celor mari și tari, atunci veți fi urmat, upă trecerea de mai bine de 300 de ani, această învățătură a Domnului de odinioară:

«Să ruineze pe negustorii noștri, noi nu putem îngadui», zice Petru Șchiopul, Domn în Moldova; iar Petru Șchiopul, Domn în Muntenia, ce: «Așa s'a săvîrșit ruina poporației sărace de la țară!».

Vedeți, d-lor, două mari învățături, ce ni vin de la un om care nu a fost antisemit. Eu n'am fost niciodată, și de o mulțime de vreme umblu să găsesc un singur antisemit, un singur om care să fie împotriva Semiților numai pentru că sînt Semiți, un om care ar putea încă să fie în contra lor, dacă Semiții s'ar găsi la ei acasă, dacă ar avea și ei un Stat național al lor, cu oaste, cu generali și cu tunuri (ilaritate) cu tot. Dacă s'ar găsi unul care să fie speriat de existența acestui Stat iudaic, întemeiat acolo, în apropierea Vavilonului, unde «șezură și plînsă», dacă s'ar găsi un astfel de om, atunci aș avea bucuria că, după o îndelungată căutare, am putut să descopăr și eu un antisemit!

Dar vă spun că antisemit, cu toate căutările mele îndelungate de om invinuit că aș fi așa ceva, n'am întîlnit până acum niciunul. Nu se poate să fie! Dacă cineva dintre d-voastră are cunoștința vre unuia, îl rog să mi-l semnaleze, dar eu nu l-am văzut. Eu cunosc numai Romîni cari sînt îngrijați de viitorul economiei naționale românești în marginile Statului român. Și aceasta nu se poate numi în niciun chip antisemitism. Noi nu avem nimic cu ei, noi avem cu noi. A

noastră a fost țara aceasta, a noastră să fie ! Mai bine să ne ducem cu toții, decît să împărțim în marginile țerii noastre stăpînirea asupra ei. (Aplause prelungite.)

Acum, eu cer anumite măsuri împotriva acestei prese, și cer anumite măsuri împotriva presei în general, d-le Prim-Ministru, pentru că azi nu se poate găsi dreptate împotriva atacurilor prin presă. De cîte ori am încercat să găsesc dreptate, dreptate n'am găsit. Insulta nu se pedepsește. Se admite că oricine poate să fie insultat și insultatul nu se poate plînge. Dar calomnia nu se poate aproape nicîdată dovedi înaintea juraților. Atacurile împotriva Statului și națiunii, atacurile acestea nu sînt prevăzute măcar în codul penal. Și o să fie de nevoie ca presa să se înfățișeze de-acum înaintea altfel, pentru ca, cine scoate o gazetă, să fie în măsură să răspundă, și să nu fugă de răspundere. Și d-voastră care ați îndurat multe calomnii, și care le suferiți cu un temperament mai liniștit, d-voastră aveți înșivă datoria de a în cepe, cu curagiu și fără niciun fel de considerație constituțională, această asanare a presei. Legea presei de astăzi a fost făcută pe vremea cînd partidele își spuneau lucruri pe care nu le-ar fi putut spune în nicio țară unde presa ar fi fost rînduită. A trecut vremea aceea, și cine vrea să spună un lucru, să fie în stare să-și ia și răspunderea pentru dînsul !

Pentru ca să vedeți d-voastră că cererea aceasta de înfrinare este întemeiată, să vedeți cum consideră acești compatrioți ai noștri și alte părți ale vieții românești. În Iunie trecut, în urma condamnării d-nei Vlad de către tribunalele ungurești, medicii noștri au protestat. Și, între medicii din România poftiți să iscălească Memoriul — au făcut rău aceia cari i-au poftit —, erau și medici evrei, cari erau liberi să iscălească sau să nu iscălească.

Dar, dacă au iscălit, n'aveau de ce să mai revie asupra iscăliturii lor și să zică : da, am iscălit, dar d-voastră sînteți așa și pe dincolo, Dacă aveți de gînd să ni faceți un proces, n'aveți decît să nu iscăliți. Dar, după ce au iscălit Memoriul, au făcut următoarele aprecieri cu privire, nu numai la noi, dar și la Romîni din Ungaria, pe cari, în necuviința lor, îi numesc Romîni unguriți, precum pe Romîni din Bucovina îi numesc Romîni nemțiți, iar pe boieri îi numesc Romîni franțuziți, și d-lor se numesc «Romîni neîmpămîntenitiți». (Ilaritate). Adecă este mai frumos Romîni neîmpămîntenitiți decît Romîni unguriți, decît Romîni nemțiți, decît Romîni franțuziți !

Să-mi dea voie să prefer aceste trei categorii față de interesanta categorie a Romînilor neîmpămîntenitiți, și care nu pot fi împămîntenitiți, cu toată marea lor dorință de a ajunge la aceasta.

Medicii evrei au redactat un Memoriu în contra noastră, și iată ce se zice în acest Memoriu : «Am fi iscălit dar cu drag un Memoriu-protest contra Ungurilor, dacă n'am avea noi înșine în această chestie o mică socoteală cu Romîni din Regat, o socoteală care, cu intențiune, e lăsată nesoldată de înșiși Romîni».

Cum vine chestia aceasta, o Romîni neîmpămîntenitiți, față cu Romîni cari sînt Romîni fără a fi avut nevoie să fie împămîntenitiți, și au drepturi în Țara Românească ? !

Maî departe :

«Dacă manifestarea și reclamarea drepturilor (gale de cugetare, frații voștri le au plătit ..»

Vedeți, aceasta nu maî este limbă românească, se cunoaște că nu sînt împămînteniiți, căci, dacă ar fi împămînteniiți, ar scrie, de sigur, maî românește.

«...Frații voștri le-au plătit prin amenzi și închisori, noi plătim prin averile noastre, care ni sînt devastate și nimicite, cu corpuri schingiuite și cu terorizarea întregii populații evreie din țară.»

Se poate o maî nerușinată calomnie? Această foaie apare în București, se chiamă «Revista Israelită», cu adresa în Strada Mircea-Voda, No. 20. Astfel de foi nu se dau în judecată, ci se închid cu Poliția, care trebuie să procedeze împotriva cuiva care pretinde să exercite un drept pe care Constituția nu i-l garantează!

Maî departe:

«Dacă Ungurii au profanat morminte și monumentele istorice românești, istoria ni amintește că Rominii din Regat au profanat și dărimat casele noastre de rugăciuni și localurile noastre sfinte.»

S'a dărimat odată o sinagogă în București, și Măria Sa a dat din caseta sa particulară, numai să tacă din gură. (Iilaritate.)

Maî departe:

«După noțiunea cea maî elementară, e știut că orice om are o patrie».

Sînt unii cari nu o au. Dar nu am luat-o noi, și nu sîntem noi datorii să li dăm alta! (Mare ilaritate.)

«În România liberă sînt 260.000 de Evrei din moși-strămoși în această țară, cărora li se refuză dreptul de a-și zice Romini.»

Dar nu, de loc, pot zice că nu ne supără cu nimic; pot foarte bine să-și zică, numai să nu fie! (Iilaritate.)

Accasta este chestiunea. Căci, vedeți d-voastră, dacă miile de lucrători italieni cari trăiesc în Sudul Franciei ar veni cu cererea să fie împămînteniiți în masă, adecă Statul frances ar consimți la aceasta? Dar Statul prusian nu a luat măsurii împotriva muncitorilor poloni veniți în Polonia prusiană și, în loc să li dea drepturi, i-a trimes peste graniță!

Căci, d-lor, orice Stat care este Stat național nu poate să iasă din marginile datorii sale de Stat național.

Elementele străine pot să pătrundă numai supt trei condiții: întâi să fie perfect asimilate, al doilea să nu fie nicăiri în mase compacte și, al treilea, nu prin pretenții, ci prin jertfe să-și arăte dorința de a face parte din Statul național. (Aplause.)

D-lor, spusesem în treacăt că pe vremea lui Mihaî Sturdza au intrat mulți Evrei în Moldova. Aceasta este de domeniul public. Și dumnealor, de o bucată de vreme, cum se va vedea, se joacă cu situația lor nelămurită din punctul de vedere al serviciului militar. De la această tribună, adecă de la tribuna Camerei celei vechi, am fost de părere să înceteze acest joc: nu avem nevoie de serviciul militar

al dumnealor și, prin urmare, să ne slăbească cu serviciul militar și să nu ni ceară nimic în schimb. Căci e curios: acum vor să facă serviciul militar, și, cînd generalul Berindei voia să-î scape de buclucul acesta, l-au numit «cine setos de singe», prin gura unui domn Ghelerter, un influent socialist de la Iași. D. Ghelerter, despre care a fost vorba odinioară să fie expulsat, dar în sfîrșit s'a trecut asupra acestui mic păcat al d-sale. A fost o vreme însă cînd se rugau de Mihaî Sturdza să nu facă serviciul militar.

Iată un act moldovenesc de învinuire împotriva lui Mihaî Sturdza, în care se spune:

«Cine a fost acela care a dat proiectul Obșteștiî Adunări pentru a se hotărî luarea la oaste și din nația israelită și care, ca să nu puie în lucrare această legiuire, a luat apoi mită de la Israeliți 40.000 de galbeni?».

Apoi atunci au dat 40.000 de galbeni ca să nu facă serviciul militar, acum au pretenții să facă serviciul militar, de care nu avem nevoie, pe care avem slăbiciunea de a nu li-l interzice. Dar, acum vor să-l facă și să ni ceară această împămîntenire în masă, care ar distruge România de astăzi, și ar da ceva care lor li-ar conveni, dar nouă în niciun cas.

Dar și în lucruri de acestea «apetitul vine mîncînd». Îl lași pe cineva să se întreacă puțin în acest domeniu al exagerațiilor interesate, al pretențiilor nejustificate, și pot să vă asigur că peste cităva vreme va veni cu ceva și mai tare. Și, dacă această interpelare nu va aduce măcar un rezultat pozitiv, de sigur că în publicistica evreiască se va vedea urmarea acestei slăbiciuni a Guvernului nostru.

D-lor, mai este un mare anunț care mi se pare că a ieșit și în evreiește, — nu cunosc din nenorocire această limbă. În evreiește se tipăresc multe lucruri în Iași; în Iași se tipăresc și anunțuri de-ale Teatrului Național tot în evreiește; am aici două exemplare, pe care le pun la dispoziția d-lui prim-ministru. «Teatrul Național din Iași». , «Barbara Ubric», atît este scris în românește, restul e în evreiește. Iată reproducerea fototipică a documentului (d. Iorga înmînează d-lui prim-ministru un exemplar).

D-lor, este un anunț mare, care poartă titlul: «Asociația generală a tineretului evreo-romîn». Interesant de tot! Dumnealor, vedeți, în Iași, se plîng că-î supără cineva; nu-î supără nimeni. În copilăria mea este adevărat că poporația evreiască avea să sufere de pe urma dispoziției glumete a poporului nostru, dar, de un timp, nu-î supără nimeni. Și nu îndeamnă nimeni să-î supere, se îndeamnă însă la ceva, se îndeamnă la reromanisarea Iașilor. Și cred că aceasta nu e un păcat. Dar la prigonirea lor, care n'ar avea niciun rezultat, — cine ar fi naivul care ar putea îndemna la aceasta?!

Va să zică, aici apare un anunț al «Asociației Generale a tineretului evreo-romîn», care e foarte interesant prin faptul că într'însul ni spun dumnelor «ce vrea»:

«Ce vrem ?

«Cu adincă mihnire constatăm că în decursul vremurilor» — veacurilor !  
«și până astăzi, populația evreiască din această țară continuă a fi considerată ca străină.

«În țara în care am fost părtașii nedespărțiți ai populației băștinase, întîmpinînd alături de ea răzvrătirile soartei, precum și restriștile vremii, fiind născuți și crescuți supt același cer, pe același pămînt și legați de același dor...»

Zic și zău ! (Mare ilaritate.)

«...sîntem totuși considerați ca străini !

«De ce ?

«Nu sîntem noi oare demni de a purta în această țară calitatea de cetățean român ?

«N'am dat dovadă în atitea rinduri de puterea nețărmuită a simțimintului datoriei de care sîntem însuflețiți, și n'am sacrificat noi pe altarul datoriei către țară, tot ce ni este mai scump, întocmai ca și fiii *privelegiați* ai acestei țări ? N'am dat oare dovadă că sîntem gata oricînd a sacrifica și viața pentru apărarea patriei...»

Știți că în război n'a murit absolut niciun Evreu. (Ilaritate.)

«... în care pentru prima oară am văzut strălucind soarele și am ascultat graiul omenesc în limba românească ? Și nu sînt oare osămintele străbunilor noștri, ce zac ascunse supt țărna acestei țări, o puternică cheazăie a legăturilor noastre cu pămîntul românesc, din cele mai bătrîne vremuri ?»

Încep a mă îndoi de originea arică a lui Traian și Decebal ! Mai știți, or fi fost «împumunteniți» pe pămîntul acesta daco-roman ! (Ilaritate.)

«Și nu vorbesc în de-ajuns paginile strălucite de cultură și de iubire către țară, scrise de strămoșii noștri în istoria acestei țări ?...»

D-lor, nu vă obosesc cetindu-vă frasele acestea cu efect. Dar să vă amintesc un lucru : că, adevărat, atunci cînd Ungurii se temeau că din România va veni un atac împotriva Austro-Ungariei, pe la 1869, «Israelitul din România a dat Ungurilor pentru înarmarea honvezilor mai multe mii de galbeni». Aceasta e o calomnie ? Nu e calomnie : se găsește în «Federația», foaie care apărea la Pesta la 1869, în numărul din 19 Novembre. Strămoșii cari aș apărut țara aceasta, și cari i-aș cîștigat glorie, și cari dorm, eroi, supt pămîntul patriei,... și «Israelitul român» cari aș dat Ungariei bani pentru înarmarea honvezilor, mai multe mii de galbeni !

Pe honvezii de azi, pe anumiți honvezii cari stau în redacția foilor din Ungaria, și batjocuresc România ; pe anumiți honvezii cari îndeamnă Guvernul unguresc ca să facă procese nedrepte gazetarilor ce represintă simțul național al Romînilor de peste hotare, pe anumiți honvezii cari presidează Curțile cu jurați care condamnă pe nedrept pe gazetarii romîni de dincolo, cari împiedecă foile din România de a intra în Ungaria, pe acești honvezii îi sprijină și Evreimea din Ungaria și Evreimea de aici. (Apause.)

Acei cari persecută gazetele românești de dincolo, acei cari aruncă în temniță pe gazetarii noștri de peste munți, acei cari încearcă a sfărîma legăturile firești între noi și frații noștri din Ungaria, aceia se zic Maghiari, dar, cu cît o zic mai tare și cu cît o zic mai des, cu atît se vede că sînt mai puțin Maghiari. Pe acești Maghiari, d-lor, i-au plătit Ungurii destul de scump, și o să-i plătească și mai scump prin năruirea Statului lor, pe care visează să-l vadă fundat pe base naționale. Și, d-lor, de la ceia ce a pătît Ungaria, a cărei proprietate mare este în minile Evreilor, a cărei proprietate mijlocie este pe jumătate în minile Evreilor, a cărei proprietate mică atîrnă de băncile evreiești, a cărei industrie și comerț sînt represintate de Evrei, a cărei presă este, 95 %, evreiască, a cărei Universitate are, în cea mai mare parte, profesori evrei, a cărei literatură este represintată prin poeți și nuvelisti evrei; din ceia ce a pătît Ungaria cu acești Maghiari, ai căror strămoși au căzut de sigur în lupta de la Mohács, în cele de supt Matias Corvinul, și chiar cînd a venit Arpad în Ungaria, (Ilaritate), ne învățăm să nu pățim și noi ceia ce au pătît Ungurii cu acești cetățeni maghiari, să nu pățim și noi așa cu acești domni cari vin cu asemenea declamații. (Aplause prelungite.)

## V.

D-lor, — și cu aceasta voi încheia, — de la o bucată de vreme agitațiile evreiești au căpătat o țință, până aici venia numai cu frase retorice, cu declamații lirice, cu lamentații pe mormintele strămoșilor. Dar, de la o vreme, agitația aceasta evreiască a căpătat un caracter precis. Acum nu ni spun numai în frase ce vor, acum ni spun într'un proiect. Tot acel Iosif Petreanu, care publică și «Cronica israelită», tot acel Iosif Petreanu a aruncat ideia unui congres evreiesc. Aici, adecă în București, să se țină un congres politic evreiesc pentru revendicările politice ale Evreilor.

Dar, d-lor, în această țară nu poate să aibă nimeni revendicații naționale, exprimate în congrese politice cu caracter național, decît Romînil; nu se poate vorbi despre rosturi naționale decît cînd aceste rosturi naționale sînt rosturi ale noastre.

Ce ați zice d-voastră dacă Bulgarii din Dobrogea s'ar adresă cu o cerere către Guvernul romîn în care ar spune: profităm de drepturile acordate Dobrogenilor, îngăduiți-ni să ținem la Tulcea un mare congres politic bulgar, în care să facem valabile revendicațiile noastre împotriva Statului Romîn?

Și ce ați zice d-voastră dacă acei Unguri din munții Moldovei, cari au preoți catolici unguri și învățători unguri, și la cari călătoresc agenții societății de maghiarisare Sf. Ladislau și cari primesc gazete și calendare de la Unguri, fără ca nimeni să împiedece această legătură a lor trădătoare cu Ungurii, ce ați zice dacă Ungurii din Moldova ar cere voie să țină un congres național de revendicații la Bacău? În această țară orice străin, Evreu, Bulgar sau Ungur, n'are voie să ție congres cu alt scop decît scopul național romîn.

Dar va zice cineva: ei n'au în vedere așa ceva. Este poate un con-



gres religios. D. Iosif R. Petreanu are însă bunătatea să ni spună ce are să se faca la congresul acela.

Zice:

«Nu este nimic hotărît încă, dar ideea dominantă în cercurile care sînt pentru tiner a unui congres este ca el să fie convocat de militarii romîni de confesiune mosaică aflați în rezervă și constituiți în societăți.

«— De ce tocmai de aceștia ?

«— Pentru două motive, și anume : Evreii cari au satisfăcut legea recrutării nu pot fi considerați ca străini și congresul trebuie ținut de Evreii-romîni : și, al doilea, aceștia, adică militarii romîni de confesiune mosaică, se pot mai lesne organiza.»

Ce vor face ?

«Ce vom face ? Nu știu nici eu...»

Vedeți, ei nu știu niciodată, dar totuși spun !

«...cred însă că, în primul loc, vom protesta cu toată energia contra calificativului de *străin* ce ni se dă. Noi, Romînii de confesiune mosaică, nu sîntem niște străini veniți aici și tolerați numa', sîntem Romînii prin naștere, prin simțăminte și prin datoriile ce avem către această țară ; confesia nu are nicio importanță...»

«Confesia nu are nicio importanță...» Parcă s'a gîndit cineva vreodată să li ceară socoteală de confesia lor ! În Ardeal sînt Romînii de două confesii, și noi îi iubim pe toți de o potrivă, și pe cei de confesie apusană, și pe cei de confesie răsăriteană. Noi n'am fost niciodată un popor prigonitor pentru motive religioase. Aceasta ar fi cea din urmă acuzare ce ni se poate aduce.

«...Și, precum nu se poate contesta Romînului unit sau catolic calitatea lui de Romîn, tot astfel nu ni se poate contesta nici nouă această calitate.»

Cu o singură deosebire că Romînii ortodocși și Romînii uniți sînt Romînii de singe, pe cari, totuși, cînd sînt născuți în alt Stat, îi silim să ni ceară recunoașterea.

Aceștia, Evreii, însă nu au fost niciodată Romînii de singe, nici nu au cerut recunoașterea, și nici nu am avut prilejul să li-o acordăm.

«Aparținem acestei țări...»

Asta nu e nimic. Pot să-i aparție, dar vorba e : țara să nu li aparție lor ! (Aplause.)

«.. Și nu cunoaștem altă țară, cum, de pildă, sînt Grecii și Bulgarii «romanizați.»

Aceasta este o ofensă gratuită, adusă aceloră dintre Romînii cari pot să aibă între înaintașii lor ori Greci ori Bulgari, ori alte popoare creștine, și cari de multă vreme s'au asimilat cu totul, și pentru cari ar fi și o grăbienie și un lucru fără sens să li se mai aducă o asemenea acuză.

La urmă :

«Evreii de naționalitate română au fost și sînt un element prețios pentru țara noastră, pe toate terenurile.»

D-lor, va să zică agitația evreiască s'a concretizat în forma congresului acestuia. Și pentru ca congresul acesta să se poată ținea, se scot rezerviști înaintea, și aceștia au fost îndemnați să vie cu o cerere a lor.

Iată apelul către rezerviști, ca să se formeze în societăți anumite în vederea căpătării de drepturi. Vedeti : ca soldați, nu prea fac ispravă, numai ni umplu soldați noștri de boli de ochi. Ajung rezerviști. Cînd ajung rezerviști, în loc să se astîmpere, ei întrebuintează situația lor de rezerviști, pentru ce ? Pentru scopuri politice ! Aceasta e cea mai înaltă și cea mai naturală datorie a unui militar ?

D-lor, oamenii aceștia vind totul, exploatează până și situația lor de rezerviști, cari au făcut oastea fără nicio primejdie și cari n'au fost măcar dintre aceia cari au trecut prin foc și gloanțe. Aceștia sînt rezerviști de aceia cari au făcut doi, trei ani de casarmă, și încă silindu-se cu toate mijloacele să capete concedii, ori lucrînd cu tot eroizmul ca cizmari și croitori în ateliere. Și totuși sînt rezerviști așa de prețioși, încît li se dă dreptul de a cere, numai pentru că sînt rezerviști, drepturi și pentru toți ceilalți !

„Iată ce se cere printr'o foaie, care e, am zice, un fel de «Monitoriū oficial evreiesc» :

«Rezerviștii romîni de confesiune mosaică din București sînt rugați a-și trimite adresa lor exactă unde domiciliază, pentru a li se face o comunicare de mare interes pentru toți rezerviștii. Se pot adresa, fie pe adresa d-lui H. Wacsal, Strada Regală, 16, fie pe adresa d-lui I. R. Petreanu, Strada Herescu-Năsturel, 28.»

Nu «Năsturel-Herescu», ci «Herescu-Năsturel», dar ei scriu de la dreapta la stînga, și, așa, trebuie să înțelegem. (Iaritate.)

Va să zică, domnilor, aici are cuvîntul nu numai d. ministru de Interne, ci și d. ministru de Război.

Nu știu dacă d. ministru de Război îngăduie ca rezerviștii, cari sînt totuși soldați, să se organizeze în asociații politice și să lucreze în contra intereselor țării.

Dacă dumnealui nu are această concepție, și am dreptul să cred că nu are această concepție, să binevoiască să ia măsuri în contra lui Wacsal din Strada Regală și Petreanu din Strada «Herescu-Năsturel», 28, cari se amestecă în rosturile rezerviștilor de nația lor, din cari caută să facă agitatori politici împotriva Statului național romîn.

Dar ni se pregătește o surprisă la 15 Februar. O să apară o foaie evreiască și mai dîrză, — și vedeți că-și îndrjesc Evreii mișcarea !

Foaia își zice : «organ politic independent», ca și «Adevărul», — al Romînilor de confesiune mosaică : acesta este un adaos pe care



«Adevărul» nu și l-a pus încă, și ar fi de dorit să figureze și în această foaie. Această foaie adresează un «Apel către Evreii din țară» :

«Două motive puternice, printre multe altele, ne au hotărit să facem să apară ziarul cotidian «Progresul» : nevoia de a arăta pe cale legală a publicității toate suferințele ce îndurăm...»

Tot infama aceia de limbă, care, după ce sentimentele lor se unesc cu ale noastre, totuși îndrăznește să facă o deosebire între ei și noi. Cred că, dacă ar fi vorba să li se acorde drepturi tuturor Evreilor, va trebui să se hotărească care din cele două limbi trebuie să fie vorbită mai departe: ei trebuie să învețe a scrie românește, sau noi să învățăm a scrie jargonul lor, ca să fim uniți în toate cînd vom forma o nouă Românie modernă ?

Nu se întîmplă o zi fără să vedem această populație nenorocită pusă la grele încercări ! Cum sînt tratați aici, e lucru mare ! S'a întîmplat focul din Tîrgul-Cucului de la Iași, și imediat o foaie guvernamentală, a tinerilor liberali, a deschis o listă de subscripție pentru a reclădi casele celor incendiați de acolo. Nu știu dacă și aceasta poate să fie o persecuție ! Cum poate să fie cineva mai amabil ? Este adevărat că nu a produs mult subscripția, dar în sfîrșit ea poate continuă.

Al doilea :

«Necesitatea de a lumina toate cercurile populației asupra adevăratei înfățișări a chestiunii evreiești.»

Va să zică la 15 Februar vom sta de vorbă, zilnic, cu reprezentanții asprăților evreiești la noi.

D-lor, cred că aceste aspirații sînt zădarnice, și, decît să-î lăsăm și pe ei să creadă că pot ajunge la un capăt cu asemenea revendicări, cred că e mai bine să li dăm un răspuns lămurit, și acest răspuns nu-l poate da decît Guvernul. Guvernul nu poate rămînea decît pe punctul articolului 7 modificat, dar cred că niciun partid din România nu se poate coborî să dea mai mult decît atîta. Și, în ce privește agitațiile acestea, cred că ar fi de dorit ca Guvernul să declare că el le privește cu ochi cari numai simpatici nu pot fi. Și că, în special, nu poate îngădui ținerea unui congres de agitație în București, care să reprezinte din partea unor străini niște aspirații cu totul neadmisibile din punctul de vedere al stării actuale și a menirii în viitor, de o potrivă de naționale, a Statului nostru. Să se gîndească cum că, în cas contrariu, nimeni dintre noi nu poate să garanteze că populația noastră va păstra, până la sfîrșit, liniștea desăvîrșită și magnanimă pe care a păstrat-o până acum față de aceste provocări continuie.

Aceasta este scopul interpelării mele. (Aplause prelungite.)

### III.

## Note istorice privitoare la Evreii în țerile noastre <sup>1</sup>.

Pe la 1330 Evreii tatarii locuiesc la Cetatea-Albă, avînd afară din oraș «locuințele Jidovilor»; unii încunjură pe comandantul tatar ca doctorii. — Capul Sfîntului Ioan cel Nou e tăiat de unul din acești Evreii. — Melchisedec, în *Revista pentru istorie, arheologie și filologie*, III, p. 143 și urm.

Veacul al XVI-lea. Evreii turci în Chilia. — Rykaczewski, *Inventarium*, p. 149.

1571. — Haim Cohen, «Evreu constantinopolitan», face negoț de la Hamburg la Chilia. — Nu călătorește Sîmbăta: aceasta se prevede în contractul cu cătrăușii. — Iorga, *Chilia și Cetatea-Albă*, pp. 295-6.

1574 și urm. — Evreii din Constantinopol, împrumută cu camătă pe Petru Vodă Schiopul, Domn al Moldovei. — *Analele Academiei Române*, XX, p. 438 și urm.; Hurmuzaki, XI, tabla, la: Evreii.

1579. — «Noi Petru, cu mila lui Dumnezeu Domn al țerii Moldovei» stăpîn și moștenitor, negustorilor de la Lemberg și din celelalte părți ale Regatului polon, cui se cade a ști, li facem cunoscută prietenia noastră megieșească. Negustorii și alți oameni nevoiași din țara noastră moldovenească se plîng foarte mult pentru că, mergînd ei, după obicei, pentru folosul amînduror părților, la iarmaroacele (bilciurile) Regatului, mai înainte nu suferiau nicio vătămare, plătind *vămile cele din vechii așezate*; iară acum, de o bucată de timp încoace, atî fi început a li impune alte vămi disproporționate și nelegale. Noi înșine, din potrivă, de la chiar așezarea Domniei Noastre prin mila lui Dumnezeu, am păstrat vechea ordine de lucruri, fără a o înnoi sau a urca cît de puțin, primindu-vă în țara noastră, cu priință și fără asuprire, precum vom urmă a face și de azi înainte, într-o cită vreme ne va păstra Dumnezeu în sfînta sa milă. Văzînd dară și auzînd bocetul și durerea supușilor noștri, ne-am îndurat, și, ne mai putînd răbda strîmbătățile cite li se fac în Regatul polon, *am chemat pe toți negustorii noștri moldovenești și pe boierii de țară, întrebîndu-i despre*

<sup>1</sup> Nu se aduc înainte știrile din Verax, *La Roumanie et les Juifs*.

starea dintru început a negoțului nostru peste hotare. Ni s'a răspuns cum că din vechime locul iarmaroacelor era în Botoșani, mai în urmă negustorii își aleseră o localitate mai aproape de graniță, anume în Șipinți, și în satul Lențești; apoi Alexandru-Vodă și înaintașul nostru Ioan-Vodă mutară iarmaroacele tocmai la Hotin, făcându-se astfel o daună în vamă. Acuma dar, pentru a vă feri de o asemenea paguba, și ținând și la prietenia Măriei Sale Regelui, noi înființăm iarăși iarmaroacele în Șipinți, unde se vor aduna negustorii noștri cu mărfurile lor. Înștiințându-vă despre aceasta, vă mai înnoim vechile noastre muștrări pentru următoarele necuviinți: mai înainte vreme, până acum de curind, vameșii voștri de la Colomeia și de aiurea luaă de la negustorii noștri trecători cîte trei groși de un car fie cît de încărcat; iară, acum, ei li ieau cîte cinci groși, și mai ieau deosebit cîte zece groși de o bucată de postav de Lund, și apoi, mai venind și vameșii de la Lemberg, mai cer de o bucată de postav cîte un taler și de tot insul din Moldova, oricît de sărac, cîte patru zloști leșești. Pentru înlăturarea acestor nemulțămiri în paguba supușilor noștri, nu numai am înființat din nou locul iarmaroacelor în Șipinți, ci înca, pe credința noastră, scutim pe negustorii voștri, cîți vor veni acolo, de vama cea veche a Șipințului: cîte un ban de tot boul, și de orice altă vamă pentru oricare lucru; mai înștiințându-vă cum că întâiele iarmaroace se vor ținea la păsime, iar despre celelalte vă vom înștiința osebit. În sfîrșit, să vă fie cunoscută alungarea Evreilor din țara noastră, nu din simplu capriciu, ci din pricina desnădejdi negustorilor noștri, cari-și pierd timpul așteptînd la hotar sosirea cumpărătorilor de vite, pe cînd Evreii, trecînd alături și aducînd la noi postavurile leșești, după ce le desfac, își cumpără și scot vite din lăuntru țerii, lăsînd pe negustorii noștri de la hotar cu buzele umflate: noi nu i-am opri să-și cumpere vite și în lăuntru țerii, dacă nu li-ar ajunge cele de la hotar; dar, ca să ruineze pe negustorii noștri, una ca asta n'c putem îngădui. Pentru mai multă credință și tărie, am poruncit a se întipări peceta noastră moldovenească.

Iași, în anul Mintuirii 1579, Ianuar în 8.»

Hasdeu, *Arhiva istorică*, I<sup>1</sup>, pp. 172-4.

1595. — Evreii constantinopolitani, așezați la București ca împrumutători ai lui Mihai Viteazul, sînt uciși din porunca acestuia. Walter, în Papiu Ilarian, *Tesaur*, I, p.

1649. — Răscoala Cazacilor împotriva nobililor poloni și a «corindarilor» (cîrciumarilor de horilcă) evrei.

Cîțiva se adapostesc în Moldova.

1652. — Venind Cazacii la Iași cu prilejul nunții Ruxandei, fiica lui Vasile-Vodă Lupu, ei întîlnesc iarăși pe Evreii lor și-i luaă pe fugă: «oastea căzacească sta supt vii și făcu multă pagubă leșenilor, pentru care Evreii se ascuseră: căci, pe cari-i prindeaă, trebuiau să se răscumpere scump de la dișii». — Iorga, *Acte și fragmente*, I, p. 211 = Hurmuzaki (=H.), *Supl.* II<sup>3</sup>, p. și urm.

1657. — Gheorghe Ștefan, înlocuitorul lui Vasile Lupu, scrie, într-o scrisoare de protestări: «să nu hiu creștin, să hiu jidov, și de legea mea să hiu scăpat», etc. — Iorga, *Studii și Documente*, IV, p. 52.

Pe atunci se întâmpină cel d'întăiu cas de orîndar evreu în Moldova. Mosco Jidovul «vinează heleșteul» de la Popricani al lui Iordachi Cantacuzino Vistierul. — *St., Doc.*, V, p. 32, no. 153.

1674. — Pîră mare de Jidovi «împotriva unui Ardelean». — Iorga, *Doc. Bistriței*, II, p. 24, no. ccv.

1679. — Iesuiții din Iași au o datorie la un Evreu. — *St. Doc.*, I-II p. 58.

1700. — Scrisoare a lui Vodă Brîncoveanu către Brașovenii. «Pentru aceia, de multe păsuri ce sînt, ciți sînt aici în țara noastră, — și străini și de alte neamuri, ori de acolo, ori dintr'alte părți, cum am zice, și Brașovenii, și Chiproviceni, și Armenii, și Jidovii, fără de dajde nu pot fi». — *St. Doc.*, X, p. 400, no. 4.

1710. — Ion Paladi vinde Berbești (Cernăuți), cumpărați de la Evreul Cerbul. — Iorga, *Documentele Callimachi*, II, p. 173, no. 1.

1711. — «Evreii se socot și ei ca supuși (subdiți) <sup>1</sup> și sînt ținuți a plăti o dajde anuală, mai grea decît cea obișnuită (gravius ordinario), nu au niciun meșteșug, afară de negoț și circiumărit; pot să-și facă sinagoge oriunde, dar de lemn, nu de piatră»; Cantemir, *Descriptio Moldaviae*, cap. XVI, p. 120.

1724. — Un Evreu din Silistra e în ceartă cu cămărașii Slănicului muntean, cari-l învinuesc că nu și-a plătit sarea. — *St. Doc.*, XII, p. 25, no. xxxvii.

1726. — Evreii săvîrșesc, la Onițcani în (Moldova), un omor ritual supt Mihaî Racoviță. — *Letopisițe*, III, p. 142 și urm.

» — Mihaî-Vodă Racoviță, Domn al Moldovei, învinuiește pe Evrei de omor ritual. Evreii se plîng la Poartă «că li-a stricat sinagoge, li-a ars cărțile», i-a bătut și stors de bani. Ambasadorul frances la Poartă crede că Domnul aduce o învinuire calomnioasă. Evreii caută a scoate pe Domn cu ajutorul Dragomanului Porții. — H., *Supl.* I<sup>1</sup>, p. 455.

1736-7. — «Cerbu Jidovul, feciorul Ceașului», face vutcă pentru Domn. — *St. Doc.*, VI, p. 275, no. 505.

1738. — Proces între «Avram ginerele Herșului Jidov din Focșani și fâmeia lui Ana, fata Herșului, nepoata lui Lazor Orîndariul cu egumenul de Mira și un boier, pentru «locul de dugheni» din Focșani, cumpărat de Lazor de la niște moșneni, prin 1680. — *St. Doc.*, V, pp. 234 5, no. 87.

<sup>1</sup> Nu incolae, locuitorii.

1738 9. «Jidoviî den târg den Birlad» au un «staroste de Jidoviî», după «obiceiul vechiu, precum au fost de altă dată, mai naintea vremei», pentru «poruncile gospod», «nevoile» și «cislele» lor, ajutat de alți «doi, trei», aleși. Acum e Marcu al lui Lazăr. — *St. Doc.*, VI, p. 437, no. 1648.

1741. — State Gr cul, paic (paj), luase pe «Zmaranda ce au fost Jidoacă și s'a botezat». — *Ibid.*, VI, p. 445, no. 1684.

1741 2. — «Marcu Jidov din Birlad». — *Ibid.*, p. 231, no. 182.

» — «Leiba Jidov de Eș» (Iași). — *Ibid.*, p. 236, no. 230.

» — Evrei la Rașcu, pe Nistru, în Polonia. — *Ibid.*, no. 231.

» — Jidovi în Botoșani. — *Ibid.*, p. 237, no. 239.

» — Jidovi prin satele Neamțului, cu căruța. — *Ibid.*, p. 238, no. 241.

» — Evreii poloni cumpără grâu de la boierii. — *Ibid.*, p. 239, no. 250.

» — F ciorul Cerbului (Herșcu), Evreu din Botoșani, «silește» pe «copila Iarcului», coreligionarul sau; se întreabă Burăh și Solomon și hahamul. — *Ibid.*, p. 240, no. 258.

» — Evreu ucis în Codrul Herței, de tâlhari. — *Ibid.*, p. 241, no. 263.

» — Jidovi tatarii la Căușeni, în Bugeac, cari trec holercă (rach) din Polonia. — *Ibid.*, p. 244, no. 292.

» — David, Evreu «strein din Țara Leșască, meșter argintar», primit în Iași. — *Ibid.*, p. 246, no. 316.

» — Marcu din Birlad se face tovarăș cu Marcu din Iași și duc rachi (horilca) la Mușeni, avind ca vechil pe Herș din Focșanii de peste Milcov. Se înșală uni pe alții, și se judecă. — *Ibid.*, no. 317.

» — Vagabonzi evrei din Polonia se strecoară la satul Budile, în Ținutul Sorocăi, și nu platesc nimic boierului. — *Ibid.*, no. 319.

» — Cerbul, Jidov din Roman, duce vin la Movilău, în Polonia. Silște pe căruș a trece cu carul pe pod și i se înneacă; nu vrea să-l despăgubească. — *Ibid.*, pp. 247-8, no. 333.

» — Leiba din Botoșani dă faliment, «iese mufluz». Au pretenții Novac feciorul lui Mihail hahamul din Botoșani (Evreu turcesc), Lupu (Wolf) și Iosif fiul Ursului (Bercu). Falitul își vinduse averea. Se pomenește Ilie, Evreu «din Țara Leșască, care s'au așăzat în Botoșeni». — *Ibid.*, p. 248, no. 337.

» — Manoli negustorul din Botoșani se face «tovarăș la negoț» cu Evreii din Sniatyn. — *Ibid.*, p. 249, no. 345.

» — Un Evreu din Iași cumpără de la falsificatori țigani «aramă în loc de aur». — *Ibid.*, p. 252, no. 379.

» — Evreii Iutco (Polon), Leiba, Israil ieau în arendă pescuitul la Calafendești, moșia Marelui-Logofăt. — *Ibid.*, p. 252, no. 380.

» — Evreul Iosip din Botoșani e omorât de Cazaci. Anșal îi reclamă averea. «Obiceiul ce au Jidoviî a să însura la 15 ani.» Po-

meniți Leia, Leiba din București, Estera, «Bețal hahamul de aice, din Eș», Iacov. Acesta se dovedește plastograf: «din poronca giudecăt' ducându-l la școala jidovească hahamul și cu toată adunarea breshi Jidovilor și strîmtorîndu-l cu blestemul legii lor». Anșal cumpără o mărturie cu patru galbeni de la alt Evreu. «Aducîndu-li Iacov aminte că poate să-l silească judecata și pe dinsul la jurămint și atunci în caută a arăta adevărul, și *ei l-au învățat pe Iacov să iea condeiul cu cerneală, să poarte peste iscălitura cea vicleană, și, facînd aceasta, poate primi și jurămintul, că mîna lui s-a purtat peste acea iscălitură*» (el se teme a o face). «Toată tîria zapisului» declară una din «Jidovime», «razimă în marturi» (și nu în iscălitură). — *Ibid.*, pp. 254-5, no. 390.

» — Un Evreu vinde, juncu, cumpărați de la bilciul din Su eava, la acela din Siretiu. — *Ibid.*, p. 259, no. 408.

» — Un Jidov «tipsier» ține în pivniță «un poloboc, două, de băutură», la Iași. — *Ibid.*, p. 260, no. 415.

» — Haim Lungul și alți trei Jidovi din Roman fac «frăție» de negoț pe «patru șferturi de hîrtie, tot dintr'o coală tăiate». — *Ibid.*, p. 262, no. 422.

» — Un Evreu cîrciumar face puț, într'un sat. — *Ibid.*, no. 426.

» — Un Evreu din Soroca, venit în țară, e învinuit ca tovarăs al unui hoț. — *Ibid.*, p. 264, no. 441.

» — David din Chișinău se plînge că i s'a furat marfa. de tutun, bumbac tors, fier, orez, frînghiu, dohot, arama, ciubote, oale sare, la o bejenie. Se constată că satenii i-au scos toate lucrurile din prăvălie, cîstit, și că Evreul fusese închis pentru datorii, «nevrînd ca s' platească, ca un mufluz, și cunoscîndu-se pe semnele lui ca umblă ca să fugă». Judecata-i recunoaște «natingia... și el nici de o judecată nu se ține». — *Ibid.*, pp. 264-5, no. 442.

» — La Suceava doi «orîndari» ai Mitropoliei, Evrei. Se îngăduie «orînda» și altor Evrei, «streini» sau «de loc». — *Ibid.*, p. 272, no. 490.

» — La Orheiū. Scutiți de darea către haham. — *Ibid.*, p. 294, no. 596.

» — Evreii din Iași se plîng că-i supără «hahamul cu cereri de bani». Nu-i vor da nimic lui sau la «alți Jidovi ce ar veni dintr'alte părți». — *Ibid.*, p. 294 5, no. 597.

» — Căpitanul de Soroca scrie «cum boiarii carei au moșii la margine, au vîndut toate vadurile Jidovilor, încă și alții cari au cîte un petec de moșie la malul Nistrului, caută și aceia să pună orîndari pe la vaduri, și-au făcut luntre de împlă în vad, pentru brudină. și fac ce li-i voia Jidovii pe la vaduri, de se petrec oameni fel de fel peste Nistru; pentru care se roagă să se scrie cartea Măriei Tale la cei cu moșile, să nu fie marginea în seama Jidovilor; că, de nu se va ridica aceasta, el nu poate da seamă de margine.» — *Ibid.*, p. 302, no. 635.

» — Leși pradă casa unui Evreu din Vijnița. — *Ibid.*, p. 303, no. 639.

1742. — Aduc horilcă (rachiü) din Polonia Bercu Jidovul din Mohilău și Jidovul Herșcu din Botoșani. — *Ibid.*, p. 349.

» —. Evrei din Botoșani, «pe semne dînd și mîzdă» (mită), mută Tîrgul Făinii «lîngă casele lor, pentru alijverisul lor». Și a doua oară ei «se ajung», dînd bani, cu Vorniciî orașului, pentru aceasta. — *Ibid.*, p. 350, no. 1029.

» — Evreul Iancu de la Ocna. — *Ibid.*, p. 352, no. 1049.

» — Evreiî în Chișinău, pomeniți după Armeni. — *Ibid.*, p. 358, no. 1086.

» — Leiba Jidovul de la Sniatyn face negoț la noi. — *Ibid.*, p. 366, no. 1161.

» — Pomenirea Evreilor poloni, uciși pe la Botoșani și Dorohoiț supt Grigore-Vodă Ghica. — *Ibid.*, p. 367, no. 1167.

» — Plîngere a unor sătenî că au luat niște bani de la un Jidov, și Jidovul li cere, pe lună, dobîndă pe bani. — *Ibid.*, p. 376, no. 1246.

» — Pentru Avram și Burăh, «ce au venit din raiaua Hotinului și se cer să meargă la tîrg la Bacău : să dea poruncă tîrgoveților să-l lase să-și facă case la tîrg, pe locul domnesc, unde li va plăcea, și în cislă cu tîrgovețiî să nu fie amestecați». — *Ibid.*, p. 381, no. 1292.

» — Unor Jidovi li se dă scutire de olac și podvozi pentru caii și căruțele lor. — *Ibid.*, p. 381, no. 1293.

» — Pentru Evreul Isac din Răusenî (Suceava), cu «argat tot Jidov», care, acesta, se botează. — *Ibid.*, p. 384, no. 1308.

» — Pentru Jidovul Samuil din Hirău, care încurcă la cislă pe ceilalți. — *Ibid.*, p. 385, no. 1320.

» — Jidaniî din Botoșani se plîng de cislăși, că-l apasă, fiind «ei mai mult săraci». — *Ibid.*, p. 385, no. 1321.

» — Pentru botezul lui Ion din Dîngenî Lăpușnei, «care, fiind Jidov, s'a botezat». — *Ibid.*, p. 387, no. 1327.

» — Solomon Botez, Vornic de Cîmpulung. — *Ibid.*, p. 393, no. 1411.

» — Pentru un Evreu mutat de la Putna la Bacău. — *Ibid.*, p. 407, no. 1547.

» — Numai «Moldoveni și Armeni» în Roman. — *Ibid.*, p. 214, no. 61.



1759. — Pentru Giurgiuven care pradă «Evrei, negustori poloni». — Iorga, *Documentele Callimachi*, p. II, 246 n-o. 33.

1760. — Oprea Floroiu se judecă cu un Evreu, Avram, pentru niste cășării la Bran. «Ovriul a umblat cu minciuni multe de a scos cartea de la Măria Sa Domnul județ [de Brașov], că a zis că are în hotar 5 pungi de bani: așa s'a lăudat, și cu aceia i-a dat Maria Sa cartea.» — *St. Doc.*, X, pp. 388-9, n-le. 22-3.

Supt Mitropolitul Gavriil Calimah, Mitropolia e încunjurată de casele jidovești cu bezmen. — Erbiceanu, *Mitropolia Moldovei*, pp. XLIX, 41-2.

C. 1760. — Putna are purtătorii de grijă doi Jidani, la «orînda ce au ei în târgul Siretiului». — *Doc. Call.*, I, 434, nota.

1761. — Evrei în Suceava. — *Ibid.*, pp. 446-7. — Aduc marfa de la Botoșani, Roman, ș. a.

1762. — Evrei supuși poloni în Moldova. Nu vrea să plătească taxele. — *St. Doc.*, I-II, p. 438.

1762. — Evrei turci în Cetatea-Albă. — Peyssonnel, *Traité sur le commerce de la Mer Noire*, Paris, 1787, I, pp. 305-6.

1763 și urm. — Evrei la dajde în Moldova. — *Doc. Call.*, II, p. 79 și urm. — Și Leiba argintar din Suceava; un cuiumgiu în Iași, o botezată care ține pe Ștefan Scraba; Lupu de la Galați; velnița lui Solomon din Iași.—Cf. și p. 117: «davaoa Jidovilor».

1765. — Solomon starostele are o pivniță în Suceava, «dar fără locul pe care e pivnița»;—*Doc. Call.*, I, 579, no. 21; cf. pp. 170-1, no. 39. — Altul are casă acolo, în 1768. — *Ibid.*, p. 586, no. 32.

1768. — Leiba, spion moldovenesc în Polonia. — *Ibid.*, II, 330. — Pentru un arendarz contemporan, p. 371, no. 348. Cf. pp. 372 și 377 (no. 355: Leiba Korn, arendaș la Zurawna).

1769. — 206 familii evreiești (986 capete) în Bucovina. În timpul războiului cresc până la 298 de familii (1346 capete). La pace, generalul Splény socoate 526 de Evrei. — Zieglauer, *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina zur Zeit der österreichischen Occupation*, 1898, pp. 5-6. — Numărul lor crește după patenta imperială, prielnică lor, din 13 Mai 1781. — *Ibid.*, p. 6 și urm.

1773. — Mărturiile evreiești pentru niște case din Iași. — *St. Doc.*, I-II, p. 186.

» — Tâlmaci evrei tureci în Chilia. — Kleemann, *Reise von Wien... bis Kilianova*, Leipzig, 1773.

1774. — Vinzare a Cîmpulungenilor către «Moise Jidovul fiul lui Iacov». — *Doc. Call.*, I, p. xv, nota 3.

1775. — În Siretiul Bucovinei, *cîțiva* Evrei («etwelche Juden»).



1778. — «Jidovoaica Bucureșteana» vinde la Sibiiu gătelii femeiești. — *St. Doc.*, XII, p. 97, no. 183.

1778. — Descrierea Evreilor din Bucovina de generalul Enzenberg. Vagabonzi lenși (*Müssiggänger*), ei țin circiume și ieaș moșii în arenda. Sînt «neamul cel mai de a dreptul stricat, datat trîndăviei; se hrănesc, te, fără a fi prea mult supărat, din sudoarea creștinilor muncitori». «Dintre ei se afla acum în Bucovina pînă la 800 d. familii.» («deren befinden sich actu in der Bukowina bis 800 Familien»). «Se înmulțesc mai tare decît Tigrii... Au în Bucovina tot negoțul și mesesugul, mai ales în Suceava, Siretiu și Cernăuți; țin circiume de vin, bere, rachiu și vînd după plac; au multe moșii în arenda și decî, cea ce e grozav, țin pe creștini ca supuși și nu plătesc nici darea meșesugului nici a pămîntului, ci numai, pe an, cinci florini de familie.

Pentru că în nicio țară Evreul nu se bucură de atîtea libertăți și drepturi și nu plătește mai puțin, se vor așeza totți în Bucovina, cea ce nu li îngădui și-l expulsez surma.» — Ziegler, *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina zur Zeit der österreichischen Occupation*, 1883, I, p. 67.

» — Același socoate 780 de familii evreiești. — Broșura din 1905, p. 51.

1779. — «Avram Jidovul sin Iosăp, dascal din Botășani», cu soția Haia și frații, vînd o casa «în Tîrgul-Nou» al Botășanilor, linga Evreii Vigder și Marcul sin Șimon. Mai iscalesc Evreii: Moisi sin Avram, Frimet, fata acestuia, Măriias și Hania, alte fete, etc. — *St. Doc.*, VII p. 127, no. 27.

1781. — Se întreabă la Viena cari Evrei sînt a se privi drept Evrei cerșetori (*Betteljuden*). Erau 1050 de familii. — Ziegler, *Geschichtliche Bilder aus der Bukowina*, 1898, pp. 156.—372 se expulsează ca vagabonzi. — *Ibid.*, p. 17.

Comisiunea arată că aici în țară Evreii obișnuiesc a cumpăra țeranului d'innainte puiul în ou, miera în floare și mielul în pîntecele mamei, pe un preț mic, și prin această camătă a suge cu totul pe locuitori și a-i aduce la sărăcie, așa încît țeranii împovărați, astfel, de datorii și pentru viitor, nu află alt mijloc de mîntuire decît să fugă din țară; astfel Evreii dau aici prilej la emigrare și sînt astfel periculoși ponorației și agriculturii. Evreii de aici se hrănesc mai mult cu circiumele și dau prilej poporului să bea și să se strice; prin expulsarea lor ar fi hrana mai ieftină, bețiile s'ar mai opri, înșelătoria în negoțul cu mărfurile ar înceta, prețul arenzilor ar scădea și satele s'ar păstra.» — *Ibid.*, pp. 19-20.

Expulsații reclamau 6 000 de florini datorii de băutură de la Evrei, «și aceștia erau numai Evreii cei săraci. Își poate închipui cineva cît au de cerut Evreii cei bogați, cari au rămas, numai pe grîne de la țeranii!». — *Ibid.*, pp. 33-4.

«De cînd Divanul moldovenesc a luat Evreilor», scrie Enzenberg, «toate arenzile și circiumele, se observă în poporul de rînd o schimbare prielnică Statului.» — *Ibid.*, p. 34.

Se plîng împotriva lui Enzenberg Evreii, «parte indigenă parte descălecată supă protecție turcească, rusească și chiar austriacă». Declară că se tin din «berărit, velnite de rachiū, cîrciume și arenda de sate întregi». Expulsați sînt «oamenii cinstiți, oameni ireproșabili, care erau în parte așezați» (pp. 40-1). Între ei, «hahamii, belferi, cîntareți și scriitori ai celor zece Porunci» (*ib'd.*). *Ober-Kahalul* s'a plîns (p. 42). Enzenberg oprișe cîrciumele lor (p. 43).

Din răspunsul lui Enzenberg: «Până acum n'am văzut Jidan la plug, nici pe unul înd-plinind munca țerăn-ască, d-ă-m văzut creștinii arînd pentru Jidanii, și anume pe cîmpurile cele mai roditoare, pe care Jidanul are daș le ține pentru el și bietului țeran. da de sigur cele mai rele» (p. 48). Amintește că Vodă Moruzi a oprit «cu pedeapsa streangului» pe Evrei de la arendă și cîrciumarit, precum și de la locuința prin sate. Nu l-au putut cumpăra: mai bine a lasat banii «dă cită mai expine țara peirii totale.» Acolo dau Evreii 10 l de ogeag, dăjd a lor e în 13 parti. «Obrăznicia Evreilor din Bucovina a crescut așa de mult, că nu se mai rușinează a aduce minciună înaintea Tronului» (p. 49).

Cei veniți în timpul războiului călcaseră poruncile, care-î opriau. Între cele 365 de familii expulșate, abia 31 aveau case, «mai mult colibe miserabile». Se plătia pentru căsătoria lor «o căpățînă de zahăr sau două oacă de cafea». A închis în cel mai bun odăi, și nu în tem-nțe grozave pe deputații evrei la Viena.

Consiliul de Război arată, la 5 Octombrie 1782, că Evreii, prin speculăte «rafinată», au caparat «tot negotul cu camata n măsurată», au stricat cu rachiul «sanătatea și moravurile naț-» (p. 59).

Împăratul aprobă, la 7 ale luni: «aș-ti dputați evrei trebuie trimise la locul lor, pentru a se înlătura orice represintatii care țintesc la egoism și apăsarea locuitorilor». (p. 60: *nach ihrer Bestimmung zu instradiren*).

Instrucții se trimet în Bucovina pentru a nu se mai primi Evrei, «le oare ce înmulțirea Evreilor e oprită»; numai cei ce vor lucra la cîmp se pot însura.

Enzenberg îi clasifică în categorii muncitoare. Mare agitație. Petiția cea nouă din 1783. Declară că nu se pot consacra agriculturii, «pentru că serbătorile lor cad pe vremea celor mai însemnate lucrări ale cîmpului». Oferă 5.000 de galbeni pe an (p. 69). Îscălesc represintanții tuturor cahalurilor. Enzenberg declara că nu vrea «nici 100.000 ori mai mulți galbeni» (p. 71). Între Evrei erau abia 103 meșteșugari (p. 74).

La 24 April 1783 se decide că Evreii puși la agricultură trebuie să se apuce în 6 săptămîni sau, altfel, după 10 zile vor fi expulsați (p. 75). 255 de familii declară că nu pot (p. 76).

Deputație la Viena (p. 81 și urm.). La 16 Iunie sînt trimise înapoi Administrației Bucovinei; Iosif al II-lea scrie: «Am luat cunoștință» (*Dient zur Nachricht*) (p. 86). La 19 Iunie scrisese din Cernaui: «Să se urmeze același sistem cu Evreii: ori se fac negustori și meșteșugari cinstiți, ori se consacră plugăriei, ori trebuie scoși din țară»

(p. 87). Se mai decide că arenda lor nu poate ținea decît 20 de ani și că proprietarii nu pot ajunge decît cei botezați.

S'au dus cele 255 de familii? «N'avem niciun document și nicio însemnare de cronicar», scrie Zieglauer (p. 90).

1783. — Evreul Daniil ține la Iași două prăvălii ale bisericii catolice, cu 50 de lei pe an. O vaduvă evreică are prăvălie lângă el; apoi un Avram Evreul, — cu aceeași chirie. — *St. Doc.*, I-II, p. 124.

1784. — Ienachi Cantacuzino Vistierul vinde lui «Solomon Moisăi Leib, Jidov ot Balți», venitul satelor lui de la Soroca: bezmenul pe case, dijma, moara de la heleșteie, moara cu cai, «orinzile acestor sate și crișme cu pivnița», pe 1.250 de lei pe an. Evreul va da 500 de vedre de vin, «și drojdiile să fie a' lui». Va pescui în iazuri. Scutește de bezmen și dijmă pe preoți și dascăl. — *Ibid.*, VII, p. 235, no. 104.

1784. — Evrei poartă într'ascuns corespondența agenților străini în Moldova. — H., X, p. 3, no. 4. Cf. p. 4, no. 5.

1785. — Se constată că Ianachi Cantacuzino Vistierul și-a luat 6 stînjeni «la împarteala locului tirgului Falticeni, supt numele lui Berco Jidov». — *St. Doc.*, VII, p. 237, no. 112.

» — Evrei poloni, și din Mohilău, cumpără în Moldova boi, porci, ceara, piei, și le vînd scump la Breslau. — H., X, pp. 10-1 — Alți Evrei «moldoveni și munteni», aduc produse europene de la Brody, în Galiția. — *Ibid.*; cf. p. 17, no. 17; p. 19.

1786. — Înainte de acest an, «fabrică de sticle... în Ținutul Hir-lăului, care, mai înainte ținindu-se de un Jidov», trece la un Neamț. — *Ibid.*, XI, p. 84, no. 165.

» — Mărturie pentru locul unui Evreu din Botoșani, «între Ulița Veche și ulița ce merge în spre Sfeti Gheorghe», moștenire de la altul din Iași. Îscălesc cinci Evrei. — *Ibid.*, VII, pp. 131-3, no. 43.

» — «Ordonanța imperială de la 20 Mart 1786 face ca mulți Evrei săraci, cari nu puteau dovedi un capital, în bani sau avere imobilă, de 200 de florini, se retrăseseră, înaintea războiului, din Galiția și se așezaseră în Moldova, plătind impositele obișnuite în acest principat.» Se însoară cu Evreice din Moldova. La 1795 Domnul nu vrea să-l deie înapoi. — *Doc. Call.*, I, p. 50, no. 9. Cf. și p. 54, no. 13.

1790. — La București, «feciorul lui Delibașei Nicolî Maiorul» e pus în fiare «pentru că a omorît 6 Ovrei neguțitori, și le-au luat tot ce au avut lângă dînsii, el și cu 3 Arnăuți ai lui». — *St. Doc.*, VIII, p. 112, no. 32.

1793. — Un Evreu arată că a luat pe un an «orînda băuturii satului Cabujii, cu moara de acolò, și a părților din moșia Tolestii, de la acest Ținut al Sucevi, ale dumisale lanache Cantacozino, biv Vel Vis-

tier... Și, de va fi poruncă gospod ca să se scoată Jidovii de prin sate, eu după tocmeală voi fi îndatorit a-mi tocmi crișmar la orinzi și a-mi ținea orinzile până la împlinirea anului cumpărat, plătind dumisale banii deplin.» — *Ibid.*, VII, p. 254, no. 162.

1794. — Proces, la Botoșani, între Israil Jidovul și un Armean, care mai avuse proces cu Jidovul Calmăn, la 1794. «Am cercetat și pentru mărturia tirgoveților, ce are Jidovul, de este adevărată, și niciunul din cei iscăliți nu trăiește, și, potrivit scrisoarea unui Ioniță Aftănase, ce este iscălit într'acea mărturie, că a scris mărturie, cu alte scrisori ce s'au mai găsit scrise de acel Aftănase, și nici scrisoarea nici iscălitura nu se potrivește, nici velet său lună nu are.. Cum și cartea de blestem ce se arată într'aceasta mărturie că a fost scos Jidovul asupra celor ce vor ști locul său, s'a aflat neadevărată, că iscalitura Preosfinției Sale răposatului Mitropolit Gavriil nu este, ci este de mină străină făcută. Care, potrivit-se cu alte iscălituri și mai vechi, ce s'au aflat, a răposatului Mitropolit, și nu se potrivește.» — *Ibid.*, pp. 134-6, no. 49. Cf. și p. 140, no. 67.

1795. — Marcus Fallek din Cernăuți. — *Doc. Call.*, I, p. 508, no. 156

» — Evreii așezați în Moldova, sînt, după Internunțiu, «Evrei miserabili pe cari Austriacii nu voiau odată să-i mai ție 'n Bucovina». — *Ibid.*, p. 513, no. 163. Cf. și p. 514, no. 165.

1796. — Comunitatea evreiască din Iași capătă hrisov pentru a da o singură sumă, de 16 pungi pe an. O scoate din taxa pe carnea cușer. Neînțelegeri între Jidovii localnici, cei austriaci și cei ruși, cari-și tocmesec casap aparte, și sînt afurisiți. — *Ibid.*, I, pp. 75 6, no. 31. Cf. și pp. 78 și urm., 97 (încercare de a închide cășăpia suditorilor), 114, 139, (no. 80: starostele Evreilor suđiți din Iași; 1806).

» — Evrei în Roman. — *Ibid.*, p. 474, no. 155. Cf. și p. 485, no. 176.

1797. «Evrei despoiați în răscoala din Galați»; Suditor. — *Ibid.*, II, p. 525 nota 1.

Iunie 1798. Raportul viceconsulului frances din Iași, Parant: «Este în Moldova un alt soi de indivizi, Evreii, al căror număr e mare și el (*considérable*), și cari sînt și mai desprețuiți decît ceilalți suditori totuși sînt menajați une ori de Guvern, căruia-i aduc mulți bani. Că pretutindenți aiurea, acest soi de oameni, pretutindenți osebiți (*par tout distincte*), stau ei între ei (*font bande à part*) și se îndeletnicesc cu afaceri de negot, cu camătă și în de obște cu tot ce se potrivește cu zgîrcenia lor (*parcimonie*). Mai ales în Moldova trebuie sa se spuie de Evrei ce a spus în Polonia un scriitor frances: «că ucid comerțul și descurajează pe puținii negustori cinstiți cari ar vrea să-l facă a înflori».

«În adevăr, Evreii știu să-și procure, pretutindenți, prin marea lor activitate și muncă, mărfurile care au mai multă trecere, și o fac aceasta cu o economie așa de murdară (*sordide*), încît sînt în stare totdeauna a le da supt prețul curent.» — H., *Supl.* I<sup>a</sup>, p. 184.

1799. — Evreii din Suceava și Cerrăuți duc *potaș* din Moldova în Apus, până la Danzig. — *Doc. Call.*, I, p. 136, no. 78. Cf. și p. 127, no. 80.

1801. București. «La 27 Februar s'a aflat un creștin ucis în casă evreiască. S', în ziua aceea, a fost mare târaboiiu din partea mulțimii: de dimineața până seara au fugărit pe Evreii ca pe iepuri, și, ca să se oprească tulburarea norodului, s'au rînduit zăcii ca să adune pe Evreii, unde s'ar găsi și ca-i pazească la Aga; și cu această socoteală s'au scos Evreii de la popoi, ca să i-ar fi ucis pe toți. De cînd au fost puși supt pază la Aoa, înaintea de... i-au mutat aiurea: de la cari (?) au suferit d stule jupoieri și desbrăcări. Poimîne va fi Divan pentru a easta.» — *St. Doc.*, XII, pp. 139-40, no. 185.

1806. — Birul «Jidovilor hrîsovuliți» pe Octombre-Decembre: 16.933 d lei. — *Ibid.*, VI, p. 200.

Al «Jidovilor hrîsovuliți» din Botoșani, 450 de lei pe lună. — *Ibid.*  
Al «Jidovilor orîndari prin sate», 1.356. — *Ibid.*

Al «Jidovilor orîndatori ai moșiilor Hotinului», 270.540. — *Ibid.*, p. 201.

1808. Un Evreu tîmplar prin satele ungurești de la munte. — *Ibid.*, I-II, p. 143, nota 2.

1813. — «Evreii din Ierța», așezați din «strămoși și părinți» ca arendași ai moșiei, se plîng că Grigore Ghica li iea prea mult și-i re tează. Cercetare: «C rîndu li se să arate cea adevărată scrisoare. r'ci într'un chip nu s'au supus a o arăta, zicînd că n'ar fi la dînșii, S', fiindcă însuși ei prin jaloaba lor aceasta... cer ca să li se întărească a a scrisoare a lor pentru așezarea tocmeșilor, vderat se înțelege că este la dînșii și nu vor ca sa o arate, vîind cu aceasta a prelungi vreme spre pagubirea dumisale Vornicului, căruia i-au și adus pagube de 30.000 de lei. Sa fie puși «la opreală» până ce vor scoate cea adevărata scrisoare de tocmelele ce au.» — *Doc. Call.*, I, pp. 498-9, no. 186.

1813-4. — Pe un trinestru, «Jidoviî hrîsovuliți» dau 5.000 de lei. *Ibid.*, II, p. 135.

(La 1816: 9.150; *ibid.*, p. 156.)

1815. — «Marcu Jilov din tirgul Neamțului, sudit», cumpără poșoiu de la un boier din Neamț. — *Ibid.*, I, pp. 519-20, no. 218.

1816. — În București Evreul Wolf Tetelbaum, din Cernăuți, era să stîrnească, în 1815, o răscoală pentru răpirea unui copil creștin. Izgonit de Agenția austriacă, are, la întors, «o casă publică, deschisă tuturor desfrînărilor». Urmărit, se face a voi să treacă la catolici și provoacă un conflict între agent și episcopul catolic. — *St. Doc.*, I-II, pp. 357-8.

» — La Botoșani un pietrar, un teslar, un croitor evreu. — *Ibid.*, VII, p. 145, no. 92.

» — Un Jidov iea un imăș în arendă (Moldova). — *Ibid.*, p. 525.

Octombre 1816. — Raport al agentului din Iași. «Zilele acestea, s'a adus Domnului vestea că 20.000 de Jidovi, pe cari Guvernul rusesc i-a scos din Polonia, sint pe cale spre Moldova. Dar el, departe de a a voi să împoporeze aceasta țară cu un așa de mare numar de vagabonzi, a dat cele mai aspre porunci pentru a li opri intrarea în țară.» — *Doc. Call.*, I, p. 255, no. 200.

C. 1817. — «La București și în Țara Turcească, la Diiu, foarte tare s'a pornit, mai virtos asupra Jidovilor și Turcilor, si din nimica nu se pricinuieste, cît din necurătenia și a legii și a oamenilor, cari nu se păzesc, ci fac tot felul de amestecări; și, întrînd și creștinii prin casele nelegiuitorilor, s'a'u pornit acum de obste între toți.» — *St. Doc.*, VIII, p. 170, no. 23.

Septembre 1817. — Evreii din Moldova se plîng Agentului că de la 1812 dau vana și alt le ca «Evreii moldovenesti», că-s rau tratați, s'închiși, că nu-i ap'ra Aș nția. La 1796 si sudiiți primiseră, pentru 8.000 de lei, hrisovul. Erau dator și ei cu daruri la Camara și Aga. La 1812 se strica scrisul. Se ridica taxa la 28.000 de lei (taxa pe carne e de 32.000). Agentul semnalează «caracterul certareț al Evreilor participarea lor sin patică adesea peste masura la orice privește p un Evreu, ura adînc înradacinată a creștinilor de aici împotriva Evreilor, vicleșugul, dovedit adesea, al Evreilor împotriva creștinilor, faptul ca mulți din re ei vin fara pașapoarte în Moldova » — *Doc. Call.*, II p. 281, și urm. no. 220.

1817. — «Orînditorii» Scheii (Romar) *vînd orînzile* lui «Leiba Jidov», care «încarcă cu sume de bani pent u băntură» p locuitorii si, cîm puternicîndu-se de la sine, fără stirea ispravnicilor, au împlinit de pe la casele lor vite și alte lucruri». Era ordin a nu se împli pent u băntura decît 15 bani frunțașul, 10 mijlocașul, 5 codașul. Sa se faca dreptate. — *Ibid.*, I, p. 536, no. 253.

1818. — Șmil și Avram cîs pîi au de la Ni olae Hrisoveghi un trunchiū. — *Ibid.*, I, pp. 550-1, no. 550.

1819. — David Leiba, sud t are 13 creditorî neplătiți si o sticlări la Comănești (Bacău), d'n bani or. I se acordă *vadea* pentru a se desface de marfa și fabrica — *Ibid.*, p. 558 no. 290.

» — Tulburări în Iași. Evreii închid prăvăliile și fug. H., X, p. 55, no. 61. — Evreii ucisi, p. 81, no. 106.

Evreu tapițer al Curții în Moldova — *Ibid.*, p. 77, no. 97.

1821. — La Botoșani «supusa franțuzească Rifca Jidafca a lui Iancă». — *St. Doc.*, VII, p. 146, no. 97. Vînde o prăvălie a unei Romince pentru datorie. — *Ibid.*, no. 99. — Cf. și n-le urîătoare.

C. 1821. — Și negustorii evrei raiale sînt supuși în Muntenia Că-mărașului. — H., X, p. 530.

1821, Mart. Ciocniri între Evreii din Iași și Arnăuții lui Alexandru



Ipsilanti. — *Ibid.*, p. 114, no. 150. — Fuga Evreilor la consulate; *ibid.*, no. 129.

» — Iunie. Turcii vînd la Evrei poamele furate în grădinile Iașului, *ibid.*, p. 163, no. 221. La plecare, store bani de la Evrei; *ibid.*, p. 167, no. 227.

» — Iulie. Se întorc Evreii fugari. — *Ibid.*, p. 173, no. 234. — O stradă din Iași se zice Strada Evreiască; *ibid.*, p. 174.

» — Novembre. «Ce a fost mai bun (ca pradă) la Turci, li-a cumpărat Jidovii și Armenii din Roman și din Iași și din celelalte ținuturi, ce li-a stătut în cale»; *ibid.*, p. 575, no. 30.» Prădați și la București, de eteriști; Bibl. Ac. Rom., doc. 78/xxxix.

1823. — Evreii munteni uciși la drumul mare; H., X, pp. 217-8.

» — La București, «sinagoga Evreilor raiale» (turci); *ibid.*, p. 227.

» — Negustori evrei din București bătuti de Turci cu cnutul. — *Ibid.*, p. 234, no. 303.

» — Evrei supuși austriaci «insultați» de Romîni la serbarea Cuștilor, se iea la bătaie cu acestia; bat și pe oamenii Agiei. Dus la temniță unul dintre dinșii. «Evreii» raiale sînt împotriva Evreilor suditi; *ibid.*, p. 248. Aga spune că Turcii nu-s la ei acasă, că «n'au ecit să se ducă de unde au venit, căci n'avem nevoie de ei, cari sînt spioni și ne trădeză la Poartă. Trebuie să fim stăpîni aici, și vom fi». — *Ibid.*, p. 252.

1824. — Consulul prusian scrie: «Cine se amestecă mai mult în toate și sînt mai murdari decît Turcii, Țigani și Evreii?». — H. X., p. 305, no. 377.

» — Evreii nu vrea să se supune măsurilor împotriva ciumei și se plîng la Consulate. — *Ibid.*, p. 307.

1826. — Un Evreu din Botoșani face bani falși. — H. X., p. 354, no. 422.

» — Evreu zaraf al unui zaraf creștin. Cumpără casă de 27.000 de lei. — *Ibid.*, p. 375, no. 455.

1827. — «Șmil Focșăneanul, supus austrieccesc din Fălticeni», luase pe șapte ani moșia Savești de la Aga Constantin Canta. Fratele acestuia vrea să-l scoată. — *Șt. Doc.*, VII, p. 263, no. 199.

» — Meșteri evrei lucrează la coperișul mănăstirii Hurezului. — *Ibid.*, XIV, p. 170.

1827, <sup>17</sup>/<sub>20</sub> August. — Marele-Spătar Alexandru Ghica arată consulului prusian că «Evreii ce vin din Iași» nu pot intra în București «în niciun cas, pe cînd aș vrea să se așeze ceilalți străini, ce se în-deletnicesc cu plugăria». — H. X., pp. 477-8, no. 515.

» — Novembre. Fug în Moldova Evreii cari se recrutează în Basarabia. — *Ibid.*, p. 433, no. 522.



C. 1828. — «Laba Faibiș, târgoveț din Botoșani», se recunoaște «prihănit și pricinuit de smintele», vinovat de «zădăritură cu rea cugetare împotriva târgului» unde e «născut și crescut și unde îi sînt acareturile și interesele». De nu se va îndrepta, «atunci eu să fiu scos din numărul târgoveților și depărtat și din târg, ca un neprielnic și fără credință către târg». — *St. Doc.*, V, p. 266, no. 165.

» — Evreii nu ieaș parte la conducerea târgului, pe cînd Armenii și Grecii ieaș; proiectul din 15 Novembre 1827 — *ibid.*, pp. 273, 284 — de a avea și ei doi epitropi nu se pune în aplicare. Rămîne deci hotărîrea domnească de a se cîrmui târgul printr'o «Casă obștească, de șase persoane alese din partea obștii, din care doi vor fi din boierii șezători în Botoșani, doi din neguțitorii fruntași, moldoveni sau greci, și doi din fruntașii oamenilor».

1828. — Chiriașii evrei ai dughenilor din Botoșani ale Mitropoliei. Stoleri, croitori, pitari, cușmarî. — *Doc. Call.*, II, pp. 67-8, no. 149

C. 1828. — Evrei în dughenile Mitropoliei de la Iași:  
Acolò unde-ău șezut Theotokis și Evghene [Bulgaris],  
Astăzi vind Jidovii marfă, făcîndu-se tot dughene. — *Ibid.*, p. 72, no. 159.

1831. — Pe la Hirlău un Evreu tovarăș cu țeranii răsculați. — *St. Doc.*, I-II, p. 211.

1833. — Un Evreu din Botoșani iea case cu chirie de la Aga Gri-gore Balș. — *St. Doc.*, VII, p. 149, no. 111.

1835. — «Frații Marcu sin Avram olari» și Herșcu vind hahamului din Tîrgu-Frumos o dughiană «pe locul nostru de baștină..., de la părinții noștri». — *Doc. Call.*, I, p. 602, nota 1.

1849. — Evreii din Moldova dau cite «60 de lei cotisație». — N. Suțu, *Notions statistiques*, p. 59.

De toți, sînt 11.056 de familii; p. 61.

1856. — Grigore-Vodă Ghica e de părere «că năvălirea în proprietate a numeroasei populații evreiești ar fi cauză sigură de ruină pentru țară»; Sturdza, *Acte și Doc.*, II, p. 971; cf. și pp. 981, 986; III, pp. 98-9.

» — Depeșă a lui Place, consul frances la Iași: «În fiecare zi intră Evreii cu miile în Principate, și mai ales în Moldova.» Sînt 35.000 de sudii austriaci. («Je tiens du consul-général d'Autriche lui-même qu'il a dans ce moment sous sa protection plus de 35.000 individus de cette religion».) — *Ibid.*, III, p. 979.

1858. — Evreii din Principat cer, prin Rothschild, Guvernului frances «ameliorarea sortii lor». — *St. Doc.*, VII, p. 265; IX, p. 57.

1859. — Depeșă a consulului frances din Iași: «Pe cînd la Bucu-rești Evreii sînt în număr aproape neînsemnat, ei formează, din po-trivă, aproape jumătate din populație la Iași.» — *Ibid.*, IX, p. 311.

1859. — Rothschild intervine la Cuza-Vodă pentru Evreii din Galați. *Ibid.*, pp. 322-3, 326, 333, 358-60.

1867. — Evreii din Iași se deosebesc prin «murdăria zdrențelor ce-î acopar», prin «mundiciile ce încunjură casele lor și putoarea ce i-se dintr'însele». «Religia lor e cel mai mic lucru care-i oșește în ochi Romînilor. Nu ca Evreii ce urmează preceptele mosaice sînt ei neliniștiți, ci ca u popor strain în atingere zilnică cu alt popor, fără a se contopi vre-odata cu el, nici a s apropia măcar, avînd alte moravuri, alta limba, alte haine, acaparînd tot micul negoț prin industria sa, tot banul prin dibacia și economia sa, un popor străin în țara a carui seva o storc, alcatuind un Stat în Stat. ...Deci printr'o informație falsă a putut spune Crémieux ca: România cînd s'a alcătuit, i-a găsit stabilită cu mult timp înaintea de alcătuirea ei... Cea mai mare parte din familiile evreiești ce locuiesc România e, de naștere, ca și de voință, de moravuri, de spirit și limbă, străină țerii. A venit prin emigrație din Austria și din Rusia. Această emigrație a început cu mulți ani în urmă, dar a ajuns mai ales foarte activă supt cîrmuirea lui Mihail Sturza. Nu că ar fi fost chemați în țară; dar mișcarea ac stei navăliiri straine, ca să zicem așa, a fost hotărîită de măsurile luate în cele doua State vecine.» (Rusia înlaturînd pe vagabonzi murdri d'n orașe și trimetîndu-i la plugărie pe lingă Marea-Neagră hotarînd d'r pe caftane — 50 de ruble pe perciuni, — 25.) «Astfel pătrund, prin viclenie, acești calici conrupători, cari cumpărau a tîel o patr'e p ovisorie și cuceriau în adăpost». Apoi vine potopul d'n Galitia și Bucovina, de trica recrutărilor pentru războaiele recente. «Triburile lui Israel se pun în mers spre Canaanul cîmetei u de i t'i totdeauna cu punga 'n nîmă... Nu vreau să-și trimeată copiii la școlile romanesti, si aduc înaintea religia și tirania ce ar fi dacă s'ar i npune ac stor copii altă limbă decît jargonul lor nemțesc. Deci au școl deosebite în toate orașele... Nu vreau cu niciun pret sa-și trimeata bolnavii în pital le comunelor sau ale Statului, — aș pretutindenți spitalele lor deosebite», care sînt infecte, fără ca Statul să fie lasat a apăra de J'danul bogat pe Jidanul sărac. «Scăpînd de starea civila, de imposit, de școală de spital, Evreii născuți în țară își întrebunțează toata dibăcia ca să scape de serviciul militar... Același recrūt infirm se presîntă de mai multe ori și în mai multe districte supt nume deosebite. Altu emigreaza la epoca recrutarii, facea-i reclame consulii ca straini... Se recurge une ori la bani pentru a-i liberă, supt pretextul incapacității de serviciu. În sfîrșit trebuie să s unem ca aceia cari, cu toate șireteniile, nu pot eluda legea, sînt soldați detestabili.... 800.000 de brațe nu apucă nici plugul, nici sapa, nici pușca, — ci numai banul. Tot micul comerț e în minile lor; laptele, carnea, fruct le, rachiul mai ales, rachiul, pe care nu-l b'au și-l amesteca cu vitriol, înșelînd pe Romîni si otravînd tot odată orașele și satele. Evreul e croitor, dubălar (tabacar), tinichigiu, cizmar, ceasornicar... [La țară] ieau pe cin ci ani usufructul pămîntului... Au în solda lor țeranii aprig taxați, supraveghiați și zoriți; ajung astfel adevarați antreprenori de cultură fără a fi vre-odată cultivatori. [Fac camătă.] Am văzut cum fac împrumuturi cu 5% pe lună. Am aflat că un proprietar mare, om sigur, împrumutînd cu ipotecă, da 22% pe an, altul 34. În străinătate discreditează hîrțile de Stat romănesti.» La Iași, case cu 500 de Evrei, 5 de oăie, plus dobitoacele. — Desjardins. *Les Juifs de Moldavie*, Paris, Dentu. 1867.

Iași, Iulie 1867.

